Salga Attila

Nem minden Pipi buta tyúk

Nem minden Pipi buta tyúk

© Salga Attila

ISBN

Salga Attila
Nem minden Pipi buta tyúk

Megtisztelsz az olvasásoddal, de nem szeretném, ha a hatodik sor után megállapítanád, hogy egy buta tyúk vagyok. Ezért már most mondom, hogy én tényleg egy buta, sőt hülye tyúk vagyok.

Most már… Most még… (?) Nem, nem voltam soha kakas. Ha egy kandisznó férfire szoktak mondani ilyet, akkor vállalom. Az is igaz volt rám nézve, hogy öreg kecske is megnyalja a kést.

Ne hagyd abba e hibbant tyúk sorainak olvasását! Nem tudod még, hogyan és miért lett belőlem buta pipi. Arra kérlek, ne terjeszd! Annak idején ugyan tele volt velem és társaimmal a média, de lehet, hogy nem mindenki emlékszik már rá. Állati ciki lenne, ha olyanok is megsejtenék, akiknek eddig halvány dunsztjuk sem volt a dolgaimról.

Fel sem foghatod, milyen trágya helyzetben vagyok! Én a legjobb nőkhöz voltam szokva, a cégemhez triciklivel tolták a pénzt, és nekem csak egy-két udvarias mosollyal kellett fizetnem érte. Ezek voltak a régi, de igazi, fejedelmi szép idők! Szavaimat úgy hallgatták, mintha én osztanám a mannát vagy a cirkuszba a jegyeket. Nem éppen mellesleg egyik ágyból a másikba szédültem. Akkor is, ha már majdnem szét dűltem.

És akkor most én vagyok a hülye pipi! Érted? Ha még nem, akkor menjünk tovább!

Nő vagyok…, vagy mi a fene! Egy tojást tojó Pipi, vagyis Π Π (görögül). Eddig én voltam a kakas, a férfi, a *hímringyő*, a kan, a mén, most pedig a nőstény, a szuka, a bige, a tyúk. Hogy a borzalom vinné el az összes tyúkot, csak engem ne!

Mindennek az a gyönyörűséges, mégis átkozott múltam az oka.

Nem, nem zagyvaság az, amit eddig írtam. Legfeljebb még nem tudod követni a gondolataimat, mert te ember vagy. Egy Π Π nem szokott emberekkel kommunikálni. Hiába van három diplomám – mind hamis! –, kakas helyett akkor is buta tyúk vagyok. Ebben a kertben, ahol laknom kell, nem számít a műveltség, a haverság, a nemi segítséggel megszerzett szociáldemagógusi, vagy sörpocak-fogyasztási és videopreparáltsági diplomám, se az offshore számláim mennyisége! Kapirgálás, giliszták, bogarak – ez jelenti a megélhetésemet. Egész napom ezzel telik el, mert tele kell tömni a begyemet. Keresgélek, csipkedek, fürdöm a homokban, és külön öröm számomra, ha elég kavicsot találok, hogy a gyenge zúzóbegyem meg tudja emészteni azt a sok tücsköt, bogarat. Persze kapok kukoricát, búzát is.

És ki tart ki engem? Egy nő! Még szerencse, hogy ő nem hülye tyúk, hanem egy csábító, érzéki, hárommenetes és háromdimenziós szőke dugattyúház. Egy nő tart el, egy nő tart ki engem! Egy nő simogat. Engem, a nőstény tyúkot! Jaj, csak nehogy azt mondd, hogy leszbikus lettem! Nagyon okés csaj: a tenyeréből eszem az ételmaradékot, és pohárkában teszi elém a friss, hideg vizet.

Én pedig meg vagyok fosztva attól, hogy felvegyem titkárnőnek, vagy megcsipkedjem a fenekét! Ez utóbbit már kétszer kipróbáltam, de elzavart. Egyébként azt hittem, hogy „Hess, Hess!" a neve, de ezt nekem mondta *elzavarólag*. Engem Pipinek vagy Hófehérkének hív, az ő neve pedig Nórika.

Most már megkérdezheted, hogy miért kerültem ilyen megalázó helyzetbe és hülye tyúk állapotba.

Hát éppen ezt szeretném elmesélni…

*** ***

A Lopandus-Corp. és a Kiszervezési Hrt. S.A. felügyelő bizottságának az elnöke voltam. Szép, fess, ötvenes férfi, aki megért már néhány átszervezést, kiigazítást, társadalmi gyorsítást. Én voltam az, akire úgy buktak a nők, mint méhek a bibére, vagy kecskék a káposztára. Állítólag a millióim miatt, de ezt csak azok a pletykás, hülye tyúkok generálták és terjesztették, akik nem kerültek be a holdudvaromba, mert elérték a száz kilót, nem mosakodtak rendesen, vagy úgy néztek rám, mintha átvilágítottam volna őket övön alul. Esetleg arra gondoltak, hogy belenéztem az üveg zsebükbe.

Mindenre én felügyeltem: aláírtam, pecsételtem, diktáltam, hogy ki, mit csináljon, általában végkielégítettem másokat. (Egyedül csak végrendeleteket nem írtam alá.) Fontos embereknek telefonálgattunk kölcsönösen. És étkezés közben mindig megnyaltam mind a tíz ujjam. Állítólag ez nagyon parasztos dolog. Igaz, nem merte senki a pofámba vágni – inkább egyesek utánoztak –, de tudtam, hogy ez a mi családunkban egyedi vonás. Apám is megnyalta anyám után mind a tíz ujját. Vállaltam a családi örökséget, ugyanúgy, mint a nullás negatív vércsoportomat, vagy az erős hajamat (érdemes volt annyit huzigálni az apámnak, mert nagyon megerősödött és megsűrűsödött a gyerekkori kopaszságom óta). Mindent nem vettem át apámtól se. Ő tisztán itta a konyakot, mert párttitkár volt, én meg a Napóleont mindig jéggel fogyasztottam. Mellesleg tiszteltem azt az ürgét, mert olyan jól állt neki a fehér szakácskötény. Igyekeztem leszokni anyám hülye allűrjeiről (vakargatta a fülét, káromkodott, meg akarta rugdosni a tyúkokat, ha nem tojtak eleget; zavargászta őket az udvaron stb.). Mindenki csámcsogott a családunkban, mint a kínaiak (pedig csak egy kínai vázánk volt, más nem kötött hozzájuk). Fogdmeg kutyán is átvette ezt az otromba csámcsogást, de anyám mindig csukott szájjal evett. „Magyar csóró kaja közben nem dumál!" – idézte a sajátjának tartott közmondást. De én apámra ütöttem, mert az egyik kedvenc ételem a papsajtból készült töpörtyű volt; azóta is úgy *nyámnyogom végig* a húsz deka töpörtyűt, mint a szomszédék kamasz fia a Playboyt. (Talán ez az egyetlen külföldi szó, amit pontosan le tudok írni. És az még az *offshore*!) Na, abban a lapban vannak jó csajok, de az enyéimhez fogható egy sincs. Érted, ugye? „Fogható!" Az enyéimen azt fogok, amit akarok. És ha akarom, akkor hosszan, ha akarom röviden, ha akarom, ultraröviden…

Bocsi, már azt hiszed, hogy egy undok pornográf regényt olvasol! Bocsika, bocsánat, ha eddig ezzel vagy más Π Π életemmel kapcsolatos megjegyzésemmel megbántottalak.

Miközben felügyeltem a már említett cégeket, sokat dolgoztam. Az az igazság, hogy nem mindig pecsételtem és firkáltam a szignómat, hanem, több felügyelő bizottságban hat millióért diktáltam: dátumot, bekezdést, terjedelmet, sorközt, beszúrást, betűnagyságot meg ilyesmiket. Az egyik cégem neve: Lejtmenet Kiegyenlítő Kht. Corp. volt. Be kellett húzni a féket, nem volt szabad tovább nyújtózkodnunk, mint ameddig a mézesmadzagunk ért. Tehát csak a zsírosbödönig erőltettem magam. Néha összekevertem a felügyelő bizottságot és a Kht.-t azzal a két offshore céggel, amit a Kaján-szigeteken (vagy Kajmán-szigeteken?) alapítottak nekem a *haverek*. A többivel se voltam mindig tisztában. Mindegyiknek én voltam az ügyvezetője, dolgozója, tanácsadója, pályázatírója, könyvelője – mikor mire volt szükségem. Aztán jött egy másik saját cégem, a Lúzer Ztvrt. S.A.! Nagyon jó nevet találtunk ki a *haverekkel*, mert ugye ki gondolná, hogy a *lúzer* lehet sikeres. Bele van égetve a betűibe, hogy ő az örök vesztes. Ez a cégem sorban nyerte a pályázatokat, nem tűnt fel senkinek, hogy ki ül a halvány gyanú árnyékszékében. És mivel senkinek a részéről soha nem merült fel gyanú, a végén csak az árnyékszék maradt, ami megint nem volt feltűnő, mert aranyból volt a csészéje nem gyémántból, és a víznyomó gombot nem briliánsokból raktuk ki, hanem krómból. Igaz, a csempézete horrorisztikus összegbe került, de a mögé rejtett hangszóró nem örökzöld világslágereket, hanem lakodalmas rockot szolgáltatott. Ennek hallatára igyekezett mindenki a lehető leggyorsabban kiszabadulni onnan, és nem volt ideje körülnézni. Bár a pénznek nincs szaga, a szagelszívónk ezt nem tudta, tehát még azt is elszívta. Egy atombiztos bunker csak ócska madárfészek volt ehhez a kis illemhelyhez képest.

Ebből nyílt balra a húszszor húszas fürdőszoba, amelyben volt egy negyvenszer negyvenes medence. Nem, bocsánat, fordítva! Az egyik a másikban helyezkedett el, de nem *keresztbe*, hanem *hosszába*. (Mindig bajba voltam, hogy mikor kell használni a *-bát, -bét* és mikor a *-bant, -bennt*.) Na, mindegy! Haláli jól éreztük magunkat bent. Szauna, szolárium, kis edzőterem és intim szoba is tartozott az illemhelyhez mint *agromerációs* kiszolgálás, illetve rehabilitációs mikroközpont.

Ha valamilyen pályázatot beadtam, akkor a *haverek* átírták, de nemcsak a bombázó titkárnőm helyesírási hibáit javították ki, hanem elviszem-pontból abszolút nyomatékot adtak sok benne szereplő ígéretnek, vállalásnak. Az én egyéni szempontjaimat átalakították közösségi konglomerátummá, így aztán megnyerhettem mindent, amit a rézfánfütyülő elfütyült nekem.

Sok mindennel vádoltak meg társaimmal együtt az ügyészségen, a bírósági tárgyalásokon, az ítélőtábla ítéletében. Hiába ismételgettem: az egyetlen dolog, amit az életemben elértem, az ajtókilincs volt. Nem hitték: fogták a *vasvellájukat*, *oszt* csak hányták a szememre a gazságot.

Két órán át sorolták fel azoknak a kezdőbetűit, akiknek a nemi életével némileg egyszer vagy akkurátusan többször visszaéltem. Hogy lehet megerőszakolni valakit úgy, hogy ő is akarja?! Teljesen mindegy, hogy pénz vagy jobb állás reményében, netalán egy külföldi út, vagy leggyakrabban vonzó külsőm hatására. Egyszer sem vágott senki pofon, nem öntött le kávéval, nem nevezett vén kecskének, és nem vette elő az önvédelmi kését. Ha te is akarod, és én is akarom, akkor mindketten

ugyanazt akarjuk. Erről szól a demokrácia. Miért nem akkor jelentettek fel, miután élveztek velem egy nagyot; jaj, meggondoltuk, mégse volt ez olyan jó, hát ezt inkább nevezzük erőszaknak. Hát nem! Ezek a hülye tyúkok több év elteltével gyűltek össze, és nem szégyellték nyilvánosan bevallani, hogy pásztoróráztak velem. Persze úgy, hogy én voltam a pásztor, és lelegeltem őket. Ez akkor volt, amikor a szervek már gazdaságilag is felderítettek nálam mindent.

Én mindig tiszteltem a női nemet. A női igent még jobban! Nekem olyan hátterem, akkora tekintélyem és olyan cégeim voltak, hogy a nők szerettek engem. A bíróságon többek között mégis azzal vádoltak, hogy erőszakkal tartottam *háremet*. Na jó, *hármat* talán igen, de az a minimum, hogy tudjunk már ragozni! A *hárem* szónak semmi értelme, mert az helyesen *három*. Ha az ügyészségen nem tudnak háromig számolni, akkor hagyják ki, és mondják azt, hogy kettő után jön a négy. Hozzanak erről törvényt az országgyűlésben, vagy ahol kell. Mert legalább magyarul kell pontosan fogalmazni!

Néhány tyúk elutasított, mások felé nem fordultam férfi csápjaimmal, mert nagy volt közöttünk a kor- vagy a súlykülönbség. Még az ő nevük kezdőbetűi is előfordultak a vádbeszédben, sőt, korábban tanúként is megjelentek. Csak egy volt közülük olyan – J. A.-ra gondolok –, aki nagyon sokat változott pozitív értelemben. A korkülönbség nem okozott volna problémát, mert alig múlt huszonöt éves, és lefogyott, most bizniszkedik. Nem is mondott semmi rosszat az állítólagos molesztálásommal kapcsolatban. Viszont K. P. asszony, a banya, ezzel a szöveggel mártott be: „Egyszer hosszabb ideig beteg voltam. Amikor visszamentem dolgozni, azt kérdezte tőlem, hogy *nemileg* megváltoztam-e? Én természetesen először úgy hallottam, hogy *némileg* jobb-e már az állapotom, ezért igennel feleltem.” Na, a bírónő ezt újabb molesztálásnak fogta fel. Hiába mondta a védőügyvédem, hogy ez csak egy ékezetbeli különbség, tehát nincs jelentősége, a bírónő hajthatatlan maradt. Például azt nem tudom felfogni a hülye tyúk eszemmel, hogy a kényes ügyekben miért ellen-nemű bírót alkalmaznak, mikor az ilyen bíró természeténél, örökletes volta miatt ellenérdekeltségű, ellentmondó, *ellenreakciós*. Egy férfi jobban megértette volna a helyzetemet. A bírónő pedig felnagyította a nők társadalmi, anyasági, munkaügyi, emancipációs, gyermekszülési, mosogatási és vasalási családérdekű szerepét, ezért nem véletlen, hogy kimondta rám a *háremet*, holott csak *hármat* kellett volna mondania: Pircsit, Brigit és Marit. Őértük vállaltam volna az özönvizet, mert éppen ők nem tettek rám terhelő vallomást. Mind a hárman nagyon szerettek engem. Ugye érzed a különbséget: *hárman* szerettek, és nem *háremen* szerettek. Ezért mondom, hogy a magyar ugyan nehéz nyelv, de azért beszéljük már jól! Persze Lilu és a többiek is komáltak, de mindegyikük külön eset. Róluk később.

Ezek a nőügyek csak halmazati dolgok voltak a listámon. A legfontosabbnak mégis azt tartották, hogy hűtlenül kezeltem a saját, az állam és más cégek vagyonát, üzérkedtem, bűnszövetkezetet alapítottam, zsaroltam. (Közben megőszültem, majd kihullt a hajam, de ezt nem fogták fel enyhítő körülményként.) Mindenkit belekever-

tek, akit csak ismertem, valaha, velük kereskedtem, söröztem, teniszeztem. Ők pedig megették a becsinált levest, és ellenem vallottak. Persze ők is megkapták a magukét, mert a bűnszervezetben elkövetett sikkasztásokba belelökték egymást. Az ultihoz meg a pókerhez a kártyát jobban tudták keverni! Így bízzon meg az ember a *haverjeiben*! Szerencsére szóltak a bizalmasaim, hogy figyelnek. Így aztán mentettem, ami menthető. Az asszonynak (Beának) adtam az egyik házat (nem érdemelte meg!), a fiamnak, Alberthnek a másikat, a lányomnak, Lorettának a nyaralót; az offshore cégekkel a magyar állam jogilag nem tudott semmit kezdeni. A tokaji szőlészetemet a 87 éves anyám nevére írattam.

Most azért vagyok *büntiben*, hogy megszokjam a legfélelmetesebb dolgokat is, mert a megszokás mindent és mindenkit megszelídít. Ha túlélem! Kicsit filozófus lettem. Azt vallom: ki a jót feledi, az balga, de még balgább, ki a rosszat feledni képtelen. Ha igazán bölcs vagy, és úgy veszed a dolgot, amint van, sohasem kell valami baj miatt kedveszegetten szomorkodnod. Nem tudom ki mondhatta: „A szenvedés az emberek nagy nevelője.” Egy pillanatra se vonom kétségbe, hogy igaza van, de kihagyta belőle a tyúkokat! Milyen filozófus az ilyen?

Az egész azzal kezdődött (vagy folytatódott?), hogy egyes zrt-ket vállalatcsoportokká alakítottak, de úgy, hogy a leánycégekben magánszemélyeké lett a többségi tulajdonjog, sőt maga a volt vezérigazgató lett a „többség”. Így az állami cégek megrendelései magánszemélyek bankszámláját gazdagították. Haveri cégek nyerték meg a közbeszerzési pályázatokat. Ingatlanokat adtak vagy cseréltek el úgy, hogy az egyiknek felül-, a másiknak alulbecsülték az értékét. Ezekhez a dolgokhoz kapcsolódik az offshore. Röviden elmagyarázom.

Több országban bizonyos mértékig adómentes a banki jövedelem, vagy a számlával rendelkezők választhatnak a kamatadó és a forrásadó között. Az Indiai-óceán államának, a gyönyörű Seychelles-szigeteknek a jövedelme ötven százalékban a turizmusból származik, habár az offshore és a pénzügyi szektorok is erőteljesen növekednek.

A Seychelles-szigetek 115 szigetből állnak Afrikától keletre, Madagaszkártól pedig észak-keletre. Istenem, milyen gyönyörű napokat töltöttem ott el Verával, a fekete bombázóval, akinek a bikinije két gyufásdobozban elfért!

Nem emlékszem már, hogy Verával hogyan és mikor kerültem kapcsolatba; tyúkbéli mivoltom miatt nem vethető a szememre, ha kihagy az a néhány grammnyi híg agyam; ugyanakkor, ha ember lennék (vagyok?!), ennyi idő alatt, ennyi ideig nem kellene nyilvántartanom fölösleges adatokat. Jó, jó! Vera akkor nem volt fölösleges. Sőt!

Én mindig praktikus ember voltam. Verát is megszereztem valahogy magamnak; valószínű elég volt csak annyit mondanom, hogy jöjjön el velem egy kirándulásra. Talán azt hitte, hogy a Mátrába megyünk. Úrinő módjára viselte el a kellemes meglepetést: a Seychelles-szigetekre repültünk. Biztosan ő se felejtette el azt a kellemes két hónapot, amíg én személyesen intézhettem az „egyéb szigeteken” elterülő név-

leges vagy valódi cégeimhez az átutalásokat. Lebonyolíthattam volna otthonról is minden feltűnés nélkül, de egy bombázó úrinő társaságában az ügyintézés sokkal szórakoztatóbb, lenyűgözőbb. Élvezetesebb laptoppal a pálmafák tövében pénzt keresni (találni), mint egy bankház légkondicionált termében! Verát csak a konkrét, kézzel (kezemmel) fogható dolgok érdekelték: vagyis én, a pénzem, a pálmafák, a különleges italok, a tenger habzsolása, az egyedülálló lakomák, a csodálatos lakosztály, a hajlongó pincérek, szobalányok, londinerek. „Itt még van kultúrája a tiszteletnek!" – mondogatta.

Szinte minden titok maradt előtte, ami az offshore cégeimet illeti (akkor még öt körül lehetett), sőt a vagyonomhoz képest nagyon kevéssel beérte. Soha nem követelődzött, csak kívánó és kívánatos volt.

Seychelles stabil kormánya és vonzó adózási törvényei lehetővé teszik, hogy számos külföldi cég itt hozza létre offshore vállalkozását. Ez csak egy napot vesz igénybe, míg más országokban több hétig is eltarthat. Szükséges egy igazgató és részvényes kinevezése (ugyanaz a személy is lehet; állampolgárság, lakhely nem számít). A cég nevének a következő szavak valamelyikével kell végződnie: Limited, S.A. vagy Corp. A cég éves díjait be kell fizetni, ha azt akarjuk, hogy folyamatosan működjön. Kötvényeket névértékkel vagy anélkül, szabadon bocsáthat ki, bemutatóra szóló részvényeket viszont korlátozott számban. Az ottani stabil kormány szerint nincs szükség semmilyen éves céges auditra, így a tulajdonosok és cégvezetők titokban tarthatják offshore befektetéseiket. Adózás szempontjából az offshore cégeknek csak egy minimális engedélyeztetési díjat kell fizetniük.

Emiatt engem nem is ítéltek el, mert ez az állapot normálisnak számít minden országban, de emlegették, hogy nem tisztességes. Hiába hivatkoztak az erkölcsi normákra meg keresztanyám térdkalácsára, nem volt ilyen törvény, *oszt jónapot*!

Ki az a hülye, aki listát vezet a millióiról; kitől, mikor, mennyit… És átadja a bíróságnak! Ez az! Tulajdonképpen feketén-fehéren nem tudták bizonyítani a vádakat, de a megtévesztett és hanyag *haverek* számlákat hagytak maguk után. Amikor én már képben voltam, elmentem hozzájuk. „Baj van, fiúkák!" – mondtam, és részleteztem a szitut. „Gyorsan gyújtsatok be a kandallóba, és tüzeljetek el minden papírt!" Ketten a szemembe röhögtek, mert jó szövegnek tartották, hárman igyekeztek megnyugtatni, négyen meg azt mondták, hogy elég meleg van, nem kell már fűteni. Na, ekkor nagyot csalódtam bennük. Nem tudom, mire spekuláltak, amikor vittem nekik a biztos drótot.

A lényeg a lényeg! Két évet csücsültem az ítélőtábla végleges döntéséig. Mivel vagyonelkobzásra nem tudtak ítélni a 450 millió miatt (á, nem volt az annyi!), a főbüntetést és a mellékbüntetést összevonták. Az állítólagos szexuális megerőszakolásról és a gazdasági életben több száz millióval elkövetett sikkasztásomról van szó. Állati sokat kaptam. Betűkkel írom le, mert így tudom érzékeltetni azt a kurva hosszú időt: *tizenhárom esztendő börtönbüntetésre* ítéltek. Ebből már letöltöttem két évet. A maradék tizenegy évet saját akaratomból átváltották átnevelésre.

Engem, a férfiasság megtestesítőjét egy hülye tyúkká változtattak; engem, akihez képest Adonis, vagy ki a nyavalya, csak egy csipás kismacska volt. Két évet kell lehúznom ebben a trágyaszagú kertben, ahol majd megtámad a kakas, és ki tudja, hány tojásomat termékenyíti meg szexuális erőszak útján! Jöttem, láttam, és most nem győzök bocsánatot kérni.

Most már biztosan érted, miért vagyok én buta tyúk létemre ennyire felháborodva. Persze azon se csodálkozok, ha nem érted, mert ez nagyon bonyolult ügy. Ha így van, *légyszi*, olvasd végig még egyszer az elejéről, mert szeretném, ha bele tudnád magad élni ebbe az átkozott szituba, amikor a Kokri bármikor rám mászhat; bogarakat, kavicsokat, magvakat kell gyűjtögetnem, mint egy ősembernek (őstyúknak!). Nem szeretném, ha ez neked kellemesen hangzana. Kérlek, ne röhögj ki! Ez nem ízléses, tudd meg!

A kertben kisebb-nagyobb fák bújtatták el a melléképületeket. Szilva, alma, cseresznye, dió, körte, meggy, akác és különböző bokrok, szőlősorok, krumpli, kornyadozó paprika-, karalábé-, káposzta és paradicsompalánták…

A Kendermagos összehívott minket a szemétdomb aljába. Egy meggy- és egy diófa ránk vetette az árnyékát, de azért én csak tollászkodtam, mert nagyon működtek a faggyúmirigyeim. Egy tyúk normális testhőmérséklete negyven fok (árnyékban). El se merem képzelni, mi van akkor, ha lázas. Itt az ideje, hogy elkezdj sajnálni! Estefelé majd megfürdök a diófa alatti homokban.

– Kot-kot! – mondta a „szia!” helyett. – Én vagyok a főtyúkfelvigyázó. Nyugodtan tegeződjünk, de ne mondjatok nekem ellent, mert akkor Főtyúkfőnök *lészek*, és úgy rátok uszítom a nyesteket, hogy leharapja a nyakatokat! *Meg vagytok értve?!* Elmondom a napirendet. Hajnalhasadáskor a szomszédban *kukkkorékkokkol* a Nagytaréjú Kakas, *oszt* akkor te viszont kotkodácsolsz neki.

Közbe kellett vágnom. Ha valaki „kot-kot”, akkor kotkodácsoljon rendesen.

– Bocsika, kis Magocskám! Már ne vedd *zokogásnak*, nem hasból beszélek, de szerintem a kakas *kukorékol*…, a hajnal meg nem hasad, hanem *reped*…

– Szólíts engem tisztességesen! És vedd tudomásul, hogy neked nincs hasad. Begyed van, kisanyám! Nekem meg *egyedem-begyedem* van! De hátul szétrepedtél, ehhez viszont a hajnalnak semmi köze. Sőt, neked, sincs közöd hozzá. Nem mindegy hogy egy okos tyúk *hüléskedik*, vagy egy *hüle* tyúk okoskodik. Nehogy már azt *mondigáld*: én bizony *lobban pofázmányoznák*, ha a lábad a szádban lenne!

Ilyen durva kotkodácsolásra mit káráljon egy normális tyúk? Behúztam a nyakam, abbahagytam a tollászkodást. Szétnyitottam a csőrömet, kidobtam a nyelvemet, ahogyan illik ebben a nagy melegben.

– Na, tehát! Miután kiengedett a *gazdiasszony*, éhgyomorra elkezded csipkedni a gyógyfüvet, közben nagy szárnycsapásokkal *elvégezed* a reggeli *tornádót*. (Nem, most nem szóltam közbe!) Utána kaparászol, és mindenféle bogarat *bekattintasz* (?!), *begyesen* összegyűjtöd a magvakat, és keresel magadnak kavicsokat, illetve

meszet. Ha megkérdezem: „Meszet ettél?”, mi lesz a válaszod, te…, anyámasszony tojókája?

Direkt nekem szegezte a kérdést. Nem ültem fel a provokációnak.

– Meszet ettem! – mondtam határozottan, mint aki tényleg meszet evett.

– Utána – folytatta a Kendermagos kapitány – a *gazdiasszony pipikézik* egyet. Mindenkit úgy hív, hogy „pi-pi-pi”, néha meg: „csire-csire!” Magvakat szór a placcra, ti meg illendően felcsipegetitek. Közben kötelezően könnyítetek magatokon. A gyűlés addig tart, amíg el nem tűnik az összes mag a begyetekben. – Rám nézett, és gúnyosan hozzátette: – Nem a hasatokban ám, mert nektek olyan nincsen. Utána szabad kapirgálás, *csipegetősdi*, futkorászás, *szárnycsettintgetés*, fürdés a homokban. Amikor *bimbamoznak*, egyesével bementek a *tojózóhelyre*, és *megszülitek* a tojást. Ha aznap nem vagytok *betojósak*, akkor másnapra hagyjátok. Kakas Jani a szomszédból bármikor átjöhet. Illendően *pipiskedjetek*, de ne úgy, mint egy buta tyúk! Futsz előtte egy *tiszteletköretet*, aztán betonba vered a *karmantyúidat*, és megvárod, amíg *pitykelődik* egyet rajtad. Ezzel *megáldítja* a termésed. *Elgyün* majd az idő, *oszt* a *gazdiasszony* nagy *bödönére* – persze akkor, ha ő is *vakarja – rácövekelődsz* egy csomó tojásra, közben *kotlasz*. Majd olyan sárgaságban szenvedő kis izék bújnak ki alólad. De ezt az udvaron itt még senki se látta, én is *tréningezésen* tanultam. Mielőtt a napsugarak *meghágják a horizónát*, *bemegyel* a tyúkbódéba, nehogy *iccaka* rossz helyen *szundírozzál*! *Meg-e vagyok érted*?!

Én is káráltam egyet-kettőt, mint a többiek. Legszívesebben megkérdeztem volna ezt a Kendermagost, hogy honnét szalajtották. Ez *se tyúkul, se tyúkólul* nem tud rendesen.

– Most pedig *mutétkozzátok be magatokot*! – Égnek állt a taréjom, de a mellső lábammal visszakonyítottam. Még jó, hogy két lábam van, és tudok az egyiken egyensúlyozni. A kapitány rám mutatott. Megmondtam a nevem: Π Π, görögből lefordítva, annyit tesz, hogy „Pí-Pí”. Nem engedélyezte. Én mondtam, hogy ez görögül van, de nem tudta felfogni azzal a tyúk agyával; halvány *toprongya* se volt arról, hogy vannak idegen tyúknyelvek is. A tollam miatt Pipinek és Fehérkének nevezett. Jaj, Istenem! Télen én leszek a Hófehérke! És akkor mérgezett almát kell ennem?

Bemutattam eddigi emberi karrieremet. A nőügyeimről nem akartam beszélni, de rákérdezett (szerintem ez egy beépített tyúk!). Végre már normálisan beszélt velem. „Ne izgulj Fehérke! Halmazati büntetésként férfiből átváltozott sok buta tyúkkal találkoztam már. Egy kivételével a kés alatt végezték.” Rettenetesen megnyugodtam. Késsel eddig szalámit, töpörtyűt, húst vágtam.

– Én vagyok a Sárga tyúk – kezdte a sárga tyúk. – Az is maradok hét hónapig. Remélem, hogy közben nem vágnak le, mert akkor hét kemény esztendőt kell leülnöm. *Megbolondult* férfikoromban loptam, csaltam, hazudtam, szórtam a pénzt, káromkodtam, rossz üzleteket kötöttem…

– Lassabban! Hé! Nem a *papi bácsi imádságos székében* vagy! – kárált közbe a Kendermagos.

– Ez a kis Fogolyszínű mellettem – és csőrével megbúbolta – egykori üzlettársam és jó barátom (most már barátnőm), akivel együtt pályáztuk meg a Mennyországba vezető kétnullás, egyirányú, hatsávos autópálya építését. Nem gondoltuk, hogy megnyerjük. Amikor előzetesen *tudományosunkra* hozták, akkor persze már biztosak voltunk benne. Osztottunk, szoroztunk, és bizony vissza kellett osztanunk a több milliárdból néhány százmilliót. Nem maradt annyi, hogy elég legyen az építkezésre. Konzorciumba léptünk a Hangyaszövetkezeti Szorgalmi Szövetséggel és a Vakondtúrási Kht-vel. Aztán ők kiadták a munkát még vagy tíz alvállalkozónak. Köztük volt a Kavicsbányás Berci, a Bitumenos Tóth Lali, a Lopjáltöbbet Fecó és a BKVH-ban ülő Bumburnyák Bunda bácsi is. Sokan azt se tudtuk, merre van a Mennyország! De a mérnökeink megtervezték. Számos alul- és felüljárón, völgyhídon lehetett oda eljutni. Azaz, lehetett volna, ha elkészül. Zivatarok jöttek, viharok mentek, vezetőket küldtek el, és újabbakat hoztak, akik követelték a visszaosztást. Már mindent szétosztottunk. Úgy éreztük magunkat, mint az a pókerjátékos, aki csak két alsót tart a kezében, de mindenki azt hiszi, hogy a bankot azért emeli, mert royal flash-e van. Én és mellettem a barátom, vagyis most már a barátnőm, Fogolyszínű, a bírónő méltányossági ítélete alapján kerültünk a tyúkólba hét hónapra. Ha addig nem bírjuk ki, és nem vágnak le, mint egy barmot, akkor hét évet kell lehúznunk a sitten. Ja, ezt már mondtam egyszer.

Mindenki szomorúan, csendes tollászkodás közben hallgatta végig ezt a vallomást. Az ő sorsuk se volt jobb a mienknél. Ha előbb megjött volna az eszük! A tyúkeszük!

– Engem már megemlítettek… – folytatta egy kis fekete pettyes tyúk. A farktollai pirosak voltak, mintha egy vörös zászlót tűzött volna ki a tatjára. – Én vagyok itt a Zászlós, mert amikor még vezető voltam, mindenki csak arra biztatott, hogy „vezess minket, vigyed a zászlót!” Így aztán rajtam maradt a név. Egyszer aztán a hazug és a csaló embert is hamarább utolérték, mint a sánta tyúkot.

– Arra nagyon *figyuzzatok*, nehogy *lesánti-pántlikázzatok*! – nyomatékosított a Kendermagos –, mert a sánta tyúkot is *utólérintik*. Én nem *mondhaték el tinéktek*, honnan *gyüttem*, mit jövedelmezett az életem, mert én *valék* a Főnök. Ti meg csak higgyétek, hogy jó tyúkanyó vagyok. Még akkor is, ha én voltam a trójai nőfaló! Tyúkország fele olyan *tyíkokból* áll, akiknek van mit mondani, de nem tudják kimondani, a másik fele pedig olyanokból, akiknek nincs mit *povedálni*, mégis *herkentyűzik* a magukét. *Meg-e vagyok érintve?!*

– *Értve vagyol! Értve vagyol!* – káráltuk egyszerre. Begyemben valami felhalmozódott, hátsó hasadékom kitágult. Néhány pillanat alatt könnyebb lettem. Mégsem volt jó. Rájöttem, hogy éhes vagyok.

– *Vége vagyol?* – tette fel gúnyolódva a kérdést a Zászlós. Erre olyan fergeteges jókedv tört ki, mint az ötödik kör Unikum után szokott. Karattyolás, körbeforgás, táncolás, ürítés. A Sárga bal hátsó, repedt *karmantyújával* verte a taktust, mert a Zászlós olyan hangokat hozott elő belső berendezéséből, ami egy dzsessz-zenekar rögtönzéseit utánozta. Én pedig szárnyaimmal csapkodtam hordónyi hasamat, hogy a dob se maradjon ki a hangversenyből.

– Nem bánom, *gugyeráljatok* csak! Én meg *megkíméllak* benneteket az áriáimtól!

– Hányszor jön a gazdaasszony etetni? – kérdeztem váratlanul.

A Főnök helyesbített: – Nyilván azt akarod *kírdezni*, amikor nem is adtam *engödényt*, hogy a *gazdiasszony gyön-e* még *máma pipikézni*?!

– Azt hát, de *csirecsirézhet* is nekünk, az ugyanazt jelenti. *Nemdebár?*

A Főnök felfortyant.

– *Innéttől* kezdve mindenkinek úgy kell *povedálni*, hogy mindenki *megérinthesse*. *Értve vagyok?!* Mi az, hogy „nemdebár"? Bárba akarsz járni, Hófehérke? Közbe' magad is megmondod, hogy „nem"! De te mégis? „Nem-de-bár"?! Erősen *követezőlendő* vagy! Ezért ám *önkritizált* kell gyakorolnod! „Nem-de-bár?" Itt nincs és nem *lészen bár*! Ez nem valami civil *borozó*! Ez egy *normálisos* tyúkól, *normálisos* kertecske *normálisos iddogálóval*. Ha a napnyugta *megégeti* a *horizontált*, akkor *gyön* a *gazdiasszony csirecsirét osongatni*. *Néha össze szavakat a keverem. Értve vagyok?!*

Udvariasan káráltunk neki. Hadd higgye, hogy ő itt a Jani.

Jaj, mégse! Kakas Jani a Jani! Felrepült a szomszédból a kerítésre, aztán kukorékolva aláhuppant a kertünkben, vagyis a mi felségterületünkön. Ha nem lennék buta tyúk, azt mondanám, hogy útlevél és vízum nélkül jött át a zöldhatáron. Itt is van Európai Unió?! *Pitykelődni* akart. Először csak *kuko-rékázott* a maga hímnyelvén, nyelte a begye a kiöntött ételmaradékot – belevervén a csőrét. Miután csőre töltötte a *pitykelőjét*, elkezdett kergetni minket a szemétdomb körül. Ha nem tudtam volna előre, hogy mit akar a végén, még azt hittem volna, hogy fogócskázunk. Csak úgy futkostunk előle! Lehet, hogy a tollazatom és a nagy taréjom tetszett meg neki, ezért már csak engem futtatott. Meg kellett állnom, mert három nyelvem nőtt a rohanásban. *Karmantyúimat* úgy bevágtam a földbe, mintha betonba öntötték volna. Felugrott a hátamra – akkora volt, mint egy betongerenda, amit rajtam felejtettek. Rövid ideig helyreigazított bennem egy anyacsavart, aztán, amikor kijavította a *tojásgurigatómat*, lependerült rólam. Nem tudtam, hogy most megint futni kell egy tiszteletkört, vagy már elég volt. Lesz, ami lesz – gondoltam –, és *stipp-stoppolva* ottmaradtam a betonba ágyazva. Utólag úgy ítélem meg, hogy Jani *roppantus* illetlenül viselkedett, mert annyit se mondott, hogy „Szeretlek, Szivi!", vagy „Fehérkém, gyere velem *pitykelődni*!" Hang nélkül csavargatott bennem valamit, amitől nyilván ivarérett lettem, de mégis! Olyan durván, megalázóan csinálta! Semmi gyengédség, semmi kedvesség!

A Kendermagosnak persze nem árultam el, mert elkarattyolta volna hét baromfiudvarnak. Szerencsém volt, mert a Főtyúk csak annyit kérdezett:

– Megesett?

– Megesett! – mondtam. Ezzel bezárult az a szűk érdeklődési köre.

Hamarosan jött Nóra, a Csirecsire néni. Árpát, búzát, kukoricát szórt nekünk a placcra, s ahogyan illik, felcsipegettük, közben kiürítettük a bennünk lévő maradé-

kot. Odajött hozzám. Zöld strandpapucsánál többet nemigen láttam belőle (talán halásznadrág volt rajta). Jobbra-balra forgattam a taréjos fejem, mert mi, tyúkok a csőrünket se látjuk; ha oldalra fordítjuk a fejünket, akkor mozaikos kép villog be a tyúkagyunkba, és összességében kijön belőle valamilyen képecske. Nyújtotta a tenyerét, de nem tudtam vele kezet fogni. Viszont tele volt fincsi konyhamaradékkal. Krumplihéj, főtt bab, kenyérdarabkák… Igyekeztem úgy csipegetni, hogy ne okozzak neki fájdalmat, mint a múltkor, amikor még azt hittem, hogy férfi vagyok, és kétszer belecsíptem a fenekébe. Nem tudnám megmondani, hogy ez a megbocsátás jele volt-e Nóra részéről, vagy éppen meg akart nevelni. Hát bizony ezentúl jobban fogok ragaszkodni hozzá! Ha a nőm nem lehet, akkor legyen a barátnőm! Végtére is egyneműek vagyunk már. Amikor elfogyott a sok fincsiség (nem tartott soká, mert négyszerre beszippantottam), tekergettem a fejem, hogy az arcát is meglássam ennek a hozzám és miattam leguggoló Csirecsire asszonynak. Ha az embernek (bocsánat: egy tyúknak!) nem nőre, hanem barátnőre van szüksége, azért még nem leszbikus. Leguggolt hozzám. Szerencsére láttam, hogy szőke haja úgy omlott alá, mint a napsugár az égből, kék szemei örültek nekem, mert a képem ott cikázott bennük. És akkor azt mondta, miután elkezdett simogatni: „Pipike, te vagy itt a legszebb és a legértelmesebb. Azt mondják az antipatikus emberekre, hogy tyúkeszű meg buta tyúk. Nem igaz, mert te vagy itt a legszebb és a legokosabb!” Ekkora dicséretre nem számítottam. Noha a simogatást egy tollas jószág nem szereti, most eltűrtem, mert ilyen szépet nekem tyúkvilági életemben még nem mondott senki. Előtte a bírónő se a tárgyalásokon!

Váratlanul egy férfi kiáltott neki, és otthagyott. Messziről jött a hang, de hangos volt és durva.

A bárpulthoz járultam, amit itt *iddogálónak* neveznek. Hosszasan ittam, magasba emelve a csőrömet. Ha Nóra jobban megszeret, akkor sört is önt az itatómba?

Sorstársaim szétszéledtek, utolsókat kapirgálták a lenyugvó nap fényében, és egyre közelebb húzódtak a tyúkólhoz. Bármennyire is vonzott az ösztönöm a védelmet nyújtó bodegához, vad kiabálást hallottam.

Én sosem voltam ilyen. Ha az egykori nejem, Bea valamiért felelősségre vont, akkor inkább ráhagytam, nem vitatkoztam vele, és elmentem „túlórázni”. De ez a kurafi nyilván most érkezett haza, és inzultálja azt a kedves Nórát, aki az előbb még a tenyeréből etetett.

A köszmétebokroktól takart terepen csöndesen megközelítettem a házat. Ide-oda forgattam taréjos-csőrös fejem, hogy a mozaikképekből összeálljon valami felfogható, de csak az ötven decibeles káromkodások jutottak el hozzám. Nem tudom, hogy egy tyúknak van-e hallójárata, dobhártyája, de ez legalább olyan durva volt, mintha egy sünike mellett túráztattak volna egy terepjárót. Akármit tettem, megbántam, kénytelen vagyok vállalni a büntetést, de engem ne siketítsen meg senki! Nóra nem válaszolt, illetve ritkán mondott valamit halkan, ami túlterhelt füleimnek kellemes szellősimogatás volt.

Nyitva hagyták a bejárati ajtót. Égnek állt a taréjom, amikor úgy döntöttem, hogy áthágom azt a néhány lépcső akadályt, bekukkantok, hátha tudok segíteni.

Hogy mit és hogyan? Fogalmam se volt. Egy tyúk testében gondolkodó emberfia voltam, tehát cselekvő- és ítélőképességem jelentősen lecsökkent. Nem a kalandvágy hajtott, hanem attól tartottam, hogy Nórának valami baja esik. Amikor a szívem már a fenekemben dobogott, könnyítettem magamon, és átléptem a küszöböt.

Tyúk korom óta még nem láttam ilyen nagy és díszes előszobát. De nem volt szabad a látvánnyal foglalkoznom, mert el kellett bújnom.

Most már halkabban folyt a párbeszéd.

– Te hülye tyúk! – mondta a férfi.

Azt hittem meglátott. Ijedtemben nagy szárnycsapásokkal menekültem, s közben levertem az asztalról két virágvázát; az igazat megvallva az asztalkát is felborítottam. Olyan gyorsan történt minden. Nyilván rettenetesen elcsodálkoztak, és kifutottak a tornácra. Engem a köszmétebokrok úgy elrejtettek, mint Attila hun király sírját a homok.

– Hát ez meg mi a fene volt?! – kérdezte csodálkozva a férfi. Tiszta fehér pólót és rövid farmert viselt.

– Maga a sátán jött el értünk. Mert egy buta tyúk meg egy buta kakas fölöslegesen veszekszik apróságok miatt. Aztán te, Ferikém, mégis elijesztetted…

Mind a ketten elkezdtek nevetni. Összeölelkeztek, és bementek a házba. Ennek nagyon megörültem. Még itt is Nagy Tyúk lehetek, mert sikerül fontos dolgokat elrendeznem. Aztán magammal (testemmel) kezdtem el foglalkozni. Bizony alig pislákolt már a horizonton a vöröses-sárgás fény, én pedig kezdtem rosszul látni. Odavánszorogtam a tyúkólhoz. A többiek bent keresgélték a helyüket. Volt két rövid rúd, amire nőtársaim ösztönösen felültek, nehogy elvigye őket a menyét. De nem fértünk fel mindnyájan. Lökdösték egymást a bugrisok, szárnyukkal igyekeztek helyet szorítani maguknak. A többiek a bodega sóderéből csipegettek, majd hosszasan iddogáltak. Aztán itt-ott leheveredtek, tollászkodtak, majd bedugták a fejüket a szárnyuk alá. Sok jó tyúk kis helyen is elfér!

Tehát a mi tyúkól szövetkezetünkben nem volt főállású kakas. Hogy Jani milyen külső vagy belső szerződés alapján és mennyiért vállalta karbantartásunkat, nem tudom, de nem érdekelt itt senkit.

Kimentem a bodega elé. Őt vártam, aki biztosan jön, hogy bezárja az ajtót. És akkor ismét találkozhatok vele. Nem tudom, mennyi idő telt el. A fűben csúszómászó lépések zajára riadtam fel.

– Ó, te kis aranyos! – mondta nagy együttérzéssel. – Csak nem engem vártál?

Mit válaszolhat erre egy „aranyos” tyúk? – Kot-kot…

Felemelt, megsimogatott, és gyengéden betett a tyúkólba. Jó éjszakát kívánt, aztán ránk zárta az ajtót.

Nem, nem álmodtam. Ez valóban megtörtént. Ugyanúgy, mint Liluval. Persze minden eset más!

Lilu (Lilla) a titkárnőm és a mindenesem volt. Megíratta a formális pályázatokat másokkal, elérte, hogy mi nyerjük meg. Foglalkozott a számlákkal, akik túl sokat

tudtak, kirúgatta őket. Előfordult, hogy utólag értesített, de amikor elmagyarázta a szitut, mindig neki adtam igazat. Amikor vissza kellett osztani a pályázatból néhány milliót, nem volt ínyemre. Szinte mindig szóvá tettem. De a *haverek* ugyanígy csinálták, tehát ez volt a trendi. Ha egyszer kimaradok, lealáznak, kizárnak, megköveznek. Maradtam a buliban, mert nagyon megérte. Akkor semmilyen veszélyt nem éreztem. Valamilyen összefüggés kapcsán a Locomotív Utazási Szalon felajánlott egy kétszemélyes utat Rio de Janeiro-ba. A Bea névre hallgató asszonyomnak, a 16 éves Loretta lányomnak és a 14 éves Alberth fiamnak azt mondtam, hogy külföldi üzletkötés, szerződés miatt utazom oda B. K. kollégámmal, akinek Bea nem tudhatta a telefonszámát, mert H.-ban dolgozott, és sohasem látta. Így aztán az ellenőrzés ki volt rekesztve. Egyébként is csak néha kiabált, és csak addig féltékenykedett álcából, amíg zsozsót nem kapott, utána a mani beszélt, Bea nem ugatott, és a karaván haladt tovább.

Lilu és én hivatalosan szabadságot vettünk ki. Ő a Balatonra ment, én pedig akkor már nyugodtan utazhattam Rióba, nem volt feltűnő. Makó meg Jeruzsálem messze esik egymástól.

Acapulcón a part homokos, a tenger türkizkék, és a távoli hegyek felett esővel terhes sötét felhők. Amikor Lilu először látta meg, úgy viselkedett, mint egy gyermek: ugrált az óceán vizében, sikongva szaladgált, eszeveszetten szórta a szélbe a homokot, térdig felhúzott szoknyában rohangált az erősen hullámzó óceán vizében. Az előbb még azt mondtam, hogy Lilu egy gyermek. A maga huszonkilenc évével hozzám képest – bocsánat a kifejezésért – egy futkározó kutyára hasonlított. Azzal vigasztaltam magam: öltözékünk, viselkedésünk elárulja, hogy idegenek vagyunk, és a brazilok különben is vidámak, mosolygósak, értik a tréfát, értékelik a jókedvet.

Miután felkapaszkodtunk az emelkedőre, ahol a megrendelt taxi várt minket, néger sofőrünk jobb kezének mutatóujját feltartotta – így fejezte ki tetszését. Majd hozzátette: – „Tudo bem!” (Minden rendben van.)

A sétány zöld korlátján túl a part messze elkanyarodott, s a végén egy várnak látszó halványpiros valami kinyúlt az acélszínben csillogó víz fölé; a part csupa kicsi kő, laza kis vízmosta kő, amelynek csöpp üregeiben úgy muzsikált, sóhajtozott a tenger, mint levegő az orgona sípjaiban. És e muzsika partján sok-sok szín napfény, csillogás, napernyő lebegett az enyhe szélben.

– Ugye a száműzött királyok is mind ide jönnek? – kérdeztem Lilut a taxiban, miközben hiába igyekezett lobogó haját mindkét kezével lefogni.

Szájon csókolt. – A száműzött királynők is ide jönnek! – kiáltotta a fülembe.

Sofőrünk nevetve nézett hátra, és csak ezt ismételgette: „Tudo bem!”

Hát igen… Király voltam, ő pedig a királynőm. Akkor kellett volna ott maradnunk életünk végéig. Még emberként, vendégként offshore cégekkel és számlákkal bebiztosítva.

Rio de Janeiro-ban strandolásra bőven nyílt alkalom. Ezek a barna brazil fiúk nagyon figyelgették az én Lilukámat a tengerparton. Olyan olajokkal kente be magát meg engem, hogy hamarosan hasonlítottunk a bennszülöttekre. Mégis feltűnőek voltunk. Tudomásul kell venni, hogy ott nagyon közvetlenek, barátságosak az em-

berek. Még a fenéknézésben is. Hozzátartozik a mindennapi tevékenységhez. Viszont az útikönyvekben korábban olvastuk, hogy egy brazilnak nem szabad egyértelműen és határozottan, netalán mérgesen nemet mondani. Nagyon udvariasan és viccesen kell lerázni. Hát ezt gyakorolgattuk jó sokat…, amikor más tennivalónk is lett volna.

Két ránk tapadt brazil felvitt minket a 709 méter magas Corcovado hegyre, ahol a Rio fölé emelkedő, kezét áldásra emelő Krisztus-szobor magasodik. Ebédre hívtak, majd drótkötélpályán utaztunk a híres Urca hegyre és a Cukorsüveg-sziklára. A Tijuca Nemzeti Parkban fél napig szemlélhettük a Brazíliában fellelhető növényeket és érdekes állatokat.

Egyébként amennyire lehetett Lilut megmentettem a törvény előtt, mert vállaltam, hogy fizikai és lelki kényszer, erőszak, megfélemlítés hatására cselekedett. Saját helyzetemet súlyosbítottam ugyan, de ügyvédeim is ezt tanácsolták. Két évet kapott felfüggesztve; talán most ő is ugyanezt gondolja: a száműzött királyok és királynők miért nem maradtak Rio de Janeiro-ban!?

A Benidorm Palace Hotel valóságos királyi rezidencia volt. Káprázat szült ott mindent. Mintha ismerték volna kifinomult ízlésünket: baldachinos ágy, bordó színű függönyök, drapériák, fehér stukkó díszítések, antik márványszobor-utánzatok, két kis szökőkút. A három szoba és a tágas szalon falain hatalmas méretű festmények, rajtuk virágcsokrok, csendéletek, trópusi kertek, egzotikus madarak tekintgettek le a két ujjongó európaira. A némi túlzással bálteremnek is beillő teraszról ráláttunk a hatalmas kikötőre, ahol hajók, vitorlások bárkák nyüzsögtek mindenféle rend nélkül. Gyakran érkeztek tengerjáró luxushajók a világ minden részéből.

A pálmákkal övezett bulvardról magnóliafákkal két oldalt teleültetett utacska vezetett a hotelhez. A dekoratív vaskapu hatalmas oszlopokhoz kapcsolódott, amelyek tetején két elefánt állt, ormányát magasban tartva; agyarai naplementekor csillogtak a napfényben.

Később Ciprust se hagytuk ki, amely szintén maga a Paradicsom. Több kilométer hosszú aranyhomokos tengerpartján a simogató napsugarak alatt gyönyörködtünk a kristálytiszta tengerben. Nem vagyok romantikus alkat, sokkal inkább kandisznós, haveri, leteperi, megissza-, élvezi-típus, de itt észre vettem a kéklő öblöket, a barátságos embereket. Még az antik és a bizánci kultúra építészeti emlékeit is olyan kíváncsian nézegettem, fotózgattam, hogy Lilu elnevezett „kultúrbuzogánynak”. Felolvasta nekem az útikönyvből: ez a Földközi-tenger harmadik legnagyobb szigete, hogy az itteni várak, erődítmények, falak 9000 év és számos nép történelmét tükrözik. A legenda szerint ezen a csodálatos mediterrán szigeten emelkedett ki a habokból Aphrodité, a szépség és a szerelem istennője, így joggal nevezik Ciprust a szerelem szigetének. Ebben is egyetértettünk, ezért sokat gyakoroltunk, nehogy szégyent hozzunk a szerelem istennőjére. Ezt az álmomat úgy definiálom, hogy „de fini álom”.

Rengeteg *zebezabát* kajáltunk, előtte, közben és utána piáltunk ezt-azt. Mégis a *keftékre* emlékszek egyedül és tisztán, ami húsgombócokat jelent. Cipruson balra hajts van – egy párszor megtréfált minket. Aztán leültünk az útpadkára, elkezdtünk röhögni, hogy milyen nagy balfácánok vagyunk. Innentől kezdve egy darabig eszünkben volt a baloldali közlekedés. A bal kezemet is meg tudtam különböztetni a jobbtól. Most bal és jobb kapirgálóm van helyettük.

Madeirára is elmenünk. A mintegy 57 km hosszú és 23 km széles sziget partvonala 130–140 km. Területe még ezer négyzetkilométer sincs. Közepén húzódik egy hegylánc. A sziget legmagasabb pontja az 1862 méter magas Pico Ruivo. A csúcs alá autóút visz föl. Teraszos földművelés folyik, mert így az esők nem tudják lemosni a termést. Ezért vagy más okból rengeteg a kisebb-nagyobb vízesés; olyan a környék, mintha egy természetfilmet néznél. De úgy, hogy éppen a közepében vagy. Először nem tudtam, mi az a „levada". Csatorna. Több szintben futva behálózzák az egész szigetet. Eredetileg a cukornádültetvények vízellátására építették őket – mai fő szerepük a banánültetvények kiszolgálása. A prospektusokra ma is emlékszek (nem vagyok én annyira buta tyúk). A legalább 1400 kilométernyi csatornából 85 kilométernyi megy alagútban. Van olyan, amelyik néhány kilométeres, mások tízméteresek. És minden levadának külön neve van! Na, egyet se tudnék mondani.

Mi többnyire a síkságon tartózkodtunk, ahol az átlaghőmérséklet 20 fokon felül volt. A szigeten legfeljebb 250 ezren élnek. Szerintem paradicsomi körülmények között. Bár aki megszokja a kényelmet, a szépséget, a természet pompáját, annak eszébe sem jut, hogy örüljön neki.

Banán, szőlő, cukornád, gyümölcsök, zöldségek, kosárfonás, hímzés, botanikus kertek, kápolnák, egykori tűzhányók maradványai…

Elmúlt a naplemente…, emlékezetem kihagy…, a jó pipi ilyenkor már *aluszik*… Valaki vagy valami összegyűjtötte a sötétséget, amely már olyan fekete, mintha az éj kellős közepe lenne…, holott ezt még egy tyúk sohasem látta. Lehet, hogy az éj leple alatt életbiztosítást kötök…

Nem tudom, mennyit aludtam, de annyit biztosan, amennyit Tyúkországban előírnak. A Napot vártam, hogy visszatérjen és a bódé résein bekukkantson. Már nem először figyeltem meg itteni életemben. Kezdetben az ég aljára egy piros pengecsíkot rajzol, amely majd felvezeti a magasságba. Nem tudni, honnan tör elő, csak itt van, mindenre rátelepszik. Hígulni, foszladozni kezd, aztán átadja helyét a bátortalanul araszoló szőkeségnek… Jön a fény; a világosság elfújja a fekete árnyakat, mint ördögöt a tömjénfüst. És jön az idő…! Ki korán kel, aranyat lel? De hol az arany? Az arany idő és pénz is. A pénz beszél, a kutya ugat. Amelyik kutya ugat, az nem harap. Ebből következik, hogy az idő nem harap. De akkor minek van neki vasfoga? Csak úgy! Az időnek megvan az a rossz szokása, hogy csak akkor bizo-

nyít, amikor mar késő. Tyúkagyunk az a szervünk, amellyel azt gondoljuk, hogy gondolkodunk. Ennyi nekük elég. Az emberi világban egyesek szerint az észt osztották el legtökéletesebben és egyformán. Közben a többség mindig meg akarja győzni a másik többséget, hogy neki egy kicsivel több jutott.

Istenem, adj nekem nyugalmat, hogy elfogadhassam, amit megváltoztatni nem tudok; adj bátorságot, hogy megváltoztassam, amit meg tudok változtatni, és adj bölcsességet ahhoz, hogy mindig meg tudjam különböztetni egyiket a másiktól. Ez nehéz lesz, mert a tyúkélet olyan, mint amikor az ember kiáll hegedülni, és menet közben tanul meg játszani.

Nórika kinyitotta az ajtót, és mi ugrándozva, szárnycsattogással üdvözöltük az új napot. Ez is tele lesz munkával. Egy tyúknak az egész napja azzal telik, hogy összekapirgálja magának a begyébe teendő falatokat. (Amikor homokban fürdik, ájulás elől elhúzódik a ház mögé az árnyékba, vagy éppen tojást szül, az teljesen más dolog. Ez utóbbi szenvedéseimről majd szólok még máshol.)

A Nap fénnyel árasztja el az egész vidéket. De számomra minden kis mozaikokból tevődik össze. Ezeket is csak úgy érzékelem, ha oldalra fordítom a fejem. Ha tovább lépek két tyúklépést, akkor látok egy újabb vidéket: harmatcseppeket a leveleken, mellettük bogarakat. Muszáj léteznem, forgatnom a fejem! Csak így kerülhetem el, hogy ne érezzem magam nyomorúságosan! Egyébként csodálatosan énekelnek a csízek, a rigók, a poszáták, csiripelnek a verebek… Igazi reggeli koncert van!

– Csire-csire! Pi-pi-pi-pi!!! – hívogat Nórika reggelire. Búza-, kukorica- és árpaszemeket szór. Kotkodálva csipegetjük. Előző életemben, ha egy töpörtyű leesett az asztalról, belerúgtam, vagy széttapostam mérgemben. Milyen jól jönne most néhány kenyérmorzsa is! De ez se rossz ám, csak nagyon kell igyekezni, mert a többi *tyúkságra ítélt* bodegalakó felcsipegeti előlem. Van olyan, aki válogat. Nekem mindegy, csak tömjem a begyem. Az az enyém, amit *becsippentek*, a többi bizonytalan.

Ennek a nagy háznak két terasza van. Az egyik a főbejárathoz kapcsolódik, a másikat pedig hátul, a kert felőli részen dugták el az utcáról kíváncsian nézelődők szeme elől. És szinte egész nap egy hatalmas diófa árnyéka borítja...

Nóra általában a hőség előtt, vagyis reggel és estefelé a kertben dolgozott, kapált, gyomlált, locsolt, kövekkel díszítette a gyalogút szélét; sohasem unatkozott. Igyekeztem mindig a közelébe kerülni. Ez nem volt nehéz, de néha rossz fát tettem a tűzre: rendkívüli módon szerettem csipegetni a karalábé fiatal leveleit. Mindig rám szólt: „Hess, hess innen, csúnya Pipi!” Szót fogadtam, és arrébb mentem kapirgálni. A bogarak, lárvák, kavicsok és egyéb tyúknak való étkek közül még néhány különleges fűszál ízlett. Nem bántam; ha finom, legeltem, mint egy marha. De ha Nóra nem látta, akkor bizony bele-belecsipkedtem a napról napra egyre jobban pirosodó ribizlifürtökbe, vagy egyéb, általam kevésbé ismert kerti növénybe.

Illetlenséget követtem el, de mondom, csak akkor csináltam ilyet, ha biztosra mentem, hogy nem veszi észre. Ne féljünk nagyot lépni, ha ez tűnik szükségesnek.

Két kis ugrással nem jutunk át a szakadékon. (Ezt a bölcsességet a Főtyúktól hallottam.)

Nem akartam, hogy megalázó módon elhessegessen; ezzel csak azt értem volna el, hogy máskor még a közelébe se enged. Amikor nem a kertben dolgozott, akkor a hátsó teraszon ült, és mindig foglalatoskodott valamivel. Varrt, babot, ruhát vagy rejtvényt fejtett, rakosgatott valamit, kihozta az ágyneműt szellőztetni, vagyis nagy székekre rakta.

Én is ott serénykedtem a terasz közelében. Egyszer előreszaladt a kapuhoz – sajnos nem tudtam követni. Valakinek kiabált az utcán:

– Béla! Béla! Bali Béla!!! Állj meg!

Nekem rögtön egy „másik" Bali jutott eszembe, amely a Kis-Szunda-szigetek legnyugatibb tagja. Indonézia 33 tartományának egyike; a tartományi főváros, Denpasar, a déli részén található. Bali szigete körülbelül három kilométerre keletre helyezkedik el Jáva szigetétől. Területe akkora lehet, mint egy kisebb magyar városé erdőkkel, mezőkkel, tyúkólakkal együtt. A Hatékony kutyaszánok építéséért S.A. Kft. elméleti kitalálója elnökének a feleségét Editnek hívták. Szívesen ecsetelném minden porcikáját, melyeket nem egyszer és nem kétszer, kézzel-lábbal foghatóan megtapasztaltam. Rá inkább szívesebben néztem, mint a Napba, mert még szemüvegen keresztül is úgy vakított, ahogy az a *lúzer* Lakoviski Dezső szokott a buta tyúkokról szóló vicceivel. Ezek a hülye tyúkok legtöbbször szőke nők, éltes korú anyósok vagy valódi pipik voltak, akiket a baromfiudvaron mindig elkapott a kakas. Talán csak kettőre emlékszem már.

– Hogyan gépel a szőke nő?

– Mint a sas.

– Olyan gyorsan?

– Nem. Úgy, mint a sas, vagyis néha-néha lecsap.

A másik:

– Honnan tudja a szőke nő, hogy ki fogják rúgni a munkahelyéről?

– ???

– A főnökétől kiviszik a heverőt.

Na, utólag megítélve ezekért a viccekért Dezsőt én is minimum tyúkéletre ítélném! Én nem azt néztem, hogy egy nőnek milyen a haja színe, őt sem érdekelte az enyém, csak akkor, amikor játékosan összeborzolta. A bankkártyáim többet nyomtak a latban. Szóval ennek az állati jó nő Editkének a külső és belső tulajdonságait most nem ecsetelem, nehogy ráismerjen a férje, Bíróházy Ignác. Ő volt az, aki milliókat szerzett a közhasznú társaságainknak, offshore cégeinknek, mert remek tanulmányokat, jelentéseket, pályázatokat írt, jó összeköttetései voltak. Így aztán minimumként megérdemelte, hogy a nejét elvigyem egy tanulmányi kirándulásra. Még akkor is, ha nem tudott róla. Az se mellékes körülmény, hogy Bali szigetén egyetlen kutyaszánnal se találkoztunk. Káefténk pénzéből ennyit igazán fel kellett használnunk, hogy biztosak legyünk benne. Felelősségem teljes tudatában kijelentem, hogy a négy oldalnyi tanulmányom, amely ebben a témában született, egyértelműen kizárja (a matematikai valószínűség-számítást is felhasználva), hogy ott

nem voltak, nincsenek és nem lesznek kutyaszánok. Káefténk tudományos bizottsága igen magasra értékelte ezt a munkásságomat, mert esszémet 12 millió forinttal honorálta. Vizsgálhattam volna a sziget legmagasabb pontját, a több mint háromezer méter magas Gunung Agung nevű vulkánt is, mely utoljára 1963 márciusában tört ki. Ha azonban abból a helyes premisszából indulunk ki, hogy vulkánkitöréskor eddig még sohasem használtak kutyaszánt, akkor fölösleges pénzkidobás lett volna egy axióma bizonyítása. Az én Editkém rajtam kívül azt kívánta, hogy bátorítsam, nem kell félnie: ott-tartózkodásunk alatt nem tör ki a Gunung Agung. Ha együtt voltunk, akkor nem kellett bátorítanom, ezért gyakran voltunk együtt.

Amikor 2005-en Edittel Balin jártunk, népessége 3 151 000 fő volt. Pontosan emlékszem a számra, mert az egyik számlámon is ennyi szerepelt euróban. Fontos volt, hogy melyik bankkártyámat használom. Ha összekeverem (tízből kellett választanom!), elszúrhattam volna. Akkor angol fonttal kellett fizetnem, mert úgy a káeftének még spóroltunk is valamennyit.

Állítólag minden balinéz két-három ottani nyelvet beszél, de hiába, mert mi nem értettük meg. Edit angol tudása viszont elégségesnek bizonyult. Nekem is van angol középfokú vizsgám, de az írásbelim másolásból, a szóbelim csak „hello!”-ból állt. Így aztán nem hamis a bizonyítványom, de a tudásom egy hangyáéval egyenlő.

Edit imádta az ottani táncművészetet, festészetet és fafaragásokat. Képes volt a turisták kedvéért összesereglett táncosok közé bevonszolni engem, a botlábút, aztán úgy hajladoztatott, mintha én lennék a fősziget legnagyobb bambuszrúdja. Felkéredzkedett egy halászhajóra, ahol olyan elviselhetetlen volt a halszag, mint egy heringes konzervdobozban. Balinézül ismételgette a kifogott halak nevét, visítva nevetett, ha a halak kiugrottak a kezei közül. Na, aztán ezekkel a halas kezeivel fogdosott engem is! De kibírtam.

Krétára, Görögország legnagyobb szigetére is ellátogattam Edittel, aki azt szerette volna, ha körbemegyünk rajta. A 260 kilométer hosszúság és az 50-60 kilométeres szélesség nekem túl nagynak tűnt. Felszíne hegyekkel szabdalt. Nem volt kedvem a vezetéshez, jobbnak láttam, ha lehorgonyzunk egy helyen, Heraklionban.

A tengerparti kép ilyen: pokoli szépségű és ugyanolyan hőmérsékletű strandok hatalmas zátonyokkal, festői öblökkel. Az év 300 napján perzsel a nap. Lenyűgöztek a halászfalucskák, a hotelek és panziók. Edit magyarázgatta, hogy itt született Zeusz, és minden egyéb kulturális dologról fel akart világosítani. Nehéz volt az érdeklődés látszatát színlelnem.

Egy magaslaton volt a szállodánk, lépcsőn, majd egy kis hídon lehetett a partra menni. A közelében volt egy banánültetvény, amit természetesen megnéztünk, és az *all inclusive* ellátásunknak megfelelően annyi banánt ehettünk a fáról, mint két csimpánz. Ennek ellenére igazi kultúrembert faragott belőlem, már amennyiben nem kellett banánevés közben makognom, és a fa ágain ugrálnom. Egy párszor jól becsíptünk a különlegesen finom és szemünk láttára turmixolt italoktól. Ilyenkor olyan rózsaszínűnek láttam a világot, mint kiskoromban szomszédunknak, Böbének

a kendőjét. Lakosztályunkban már nem viselkedtünk holmi csendes, magamutogató banánnyelőként, hanem jól megadtuk a módját a majmok párzásának, és felfedeztük szaporodásuk összes titkait.

Edit élvezte a pompát, és nem volt nehéz azt képzelnem, hogy én is annak része vagyok.

Milyen jó, hogy a szemétdomb mellett hatalmas árnyék van, és ott szabadon kapirgálhatunk. Nincs tiltott zóna! Ma különleges napunk van, mert legalább öt mázsa zabszemet hordtak össze a szemét aljában. Ennyi talán a világon sincs! A Főnöktyúk (szerintem beépített baromfi!) rögtön tudta, honnan van. Állítólag kulturális tréningen tanulták, hogy a diákoknak vizsga előtt és alatt úgy összeszorul a „tojásgurítójuk", hogy még egy zabszemet se lehet ledugni rajta. Ezért aztán sok gyűlik össze. Mi meg *felcsőrikézzük*…

Nórának van két egyetemista gyereke. Annyit kell tanulniuk, hogy egyre szaporodik a zabszem. Na, ezt a rengeteget most valaki idehozta az éjjel. Ha ló lennék, kitartana vagy betartana két napig! Á!!! Tíz esztendeig. *Csőrözünk*, és közben mindenféléről karattyolunk. A Főnök nagyon büszke a múltjára. Ha igaz lenne, akkor nem került volna ide. Még kémnek se! A műveltségével, kulturális neveltetésével dicsekszik általában, de úgy, hogy másokat vérig sért vele.

– Én nem akármilyen embercsaládból *származok*, ám! Innen van az *intelloigenciám*. Nem mindenkit *nevelnek tejbe-vajba, lekváros kenyérbe takargatva*! Ne nézzél rám ilyen *göcsörtösen* a *csipupás* szemeddel, mert *kiherélem*…

– Nem bírom tovább, kérlek szépen! Ne haragudj, de neked nem *intelloigenciád* van, még csak *intelligenciád* sincs, hanem *végbélfolyásod, tojásgurigató-szűkűleted* vagy *fenn-tündöklésed* lehet. Mindig *keresztbe-kasul* töröd a tyúknyelvet. Ez bizonyítja, hogy nem vagy *kultúrtyúk*. Téged valahol kiköltött a keltetőgép, kiestél belőle, elkóboroltál, aztán bujdokoltál, amíg csirke lett belőled. Hát nézd meg! Az egyik szemedre vak vagy! De jól titkolod! A *kaparóid* meg repedtek! Sose kened be papsajttal a repedt sarkaidat? Vagy *egyátaljába*: jársz te *mani-pedikűrös* tyúkhoz?! Nézd csak meg a bal kaparód sarkát! Én kimondom az igazságot és a gazságot is! Minden ember, vagyis tyúk értelmes, aki egyetért velem.

A Sárga rögtön támogatott.

– Most mit vagy olyan nagyra a kultúrházaddal, Főnök! Te ugyanúgy keresed a bogarakat, mint mi. És tudjátok meg, hogy hét évvel ezelőtt kiselefánt voltam, de azóta nem felejtek. A múlt héten nem te voltál véletlenül az, aki a kakukktojást tojta?

– Ja, persze, ti még azt se tudtok tojni. Nekem egyedi…*eggem* van.

– Tudod, mid van neked? Semmid! Te egy nagy *gurba* vagy. Kakas Bandi lemondott rólad, mert más tyúkja lettél.

– Hahha! Kotyi-kotyi! Tudod ki különbözteti meg a *gurbát a görbétől*? Az, aki akarja! Aki még ilyen *piciaságokkal* is *telehasalja a böggyét*. Mit akartok ti Kakas

Banditól? *Csőrötökre ne helyezzétek szavának nevét!* Három háreme, három udvarháza van itt a környéken! Nem jut ideje rám, *oszt* kész!

– Ezt *zabát* ne nekem add be, pipikém, hanem neki – kotkodácsoltam. – Az ő dolga, hogy meddig tud számolni, de ő valóban *kultúrkakas*. Ha másból nem, akkor erőszakból és tiszteletből. Tudja rólad, hogy *félretojtál*. A kakukkal volt viszonyod, és azóta csak kis ovális, pöttyös izéket tudsz kigurítani magadból.

– Így a jó, mert nem szenvedek annyit, mint ti. Én *intelligenciálisan* kicsit tudok kigörgetni.

– Miről kotkodáltok *eppen* most *la*? – jött közelebb egy idegen pipi, aki megőrizte a négy házzal arrébb használatos *baromlányi* dialektusát.

– Éppen jó, hogy *gyössz*, Kórica – örvendezett a Kendermagos. – Azt pofázom éppen ezeknek a fazéktöltelékeknek, hogy Kokri Jani a legszebb Jani a vidéken. Minden tyúknak körbeforog a *gigája*, ha meglátja. Aki meg nem hiszi el *eztet*, annak a tyúkszemére lépek. *Aztat terjengetik* rólam, hogy a Kakukk Pejkóval van *iszonyom*, vagyis nem az van, hanem viszonyom. De iszonyom van tőle, érted?

– *Kapisgálom* én, nem vagyok gügye *tyúkica*! Aki kicsiket tojik, nagyobbat kíván – benne van a tyúkok alkotmányos *ótvaras bögréjébe'*. *Jogája van nekije hozzája*. Tanultuk *eztet* az alkotmányozó *trájningen*. Hát te is ott voltál, barátném! Ne *gurgulásszuk* magunkat a *pórtyúkság* előtt, mert az már disznóság lenne. Azokat a büdöseket pedig utálom!

Ezt nem hagyhattam kotkodálás nélkül.

– Kórica! Annyit értesz te ezekhez a dolgokhoz, mint tyúk az inkubátorhoz. Ezt azok kárálják, akik nagyon magasan hordják a csőrüket. Olyan *fentesen*, *tarcsák*, hogy ott már nincs is semmi. Meg azok, akik szerint mindegy, hogy egy tyúk agya agyilag egy zokni vagy egy kis széndarab.

– Én nem akárki vagyok, hanem Kórica! Láttam már többször, hogy a te gondolataid *foszolmányai széjjele hevedereznek*, és egész nap *lótifutizol utánok*, hogy összekapirgáljad őket. *Oszt aztat képezelgeted* magadról, hogy az eszed tokja elfér egy búzaszemben.

– Igen, mert nekem sok eszemnek, sok tokja van, ezért sok búzaszemet nem a *bögyemben* helyezek el! *Most pedig rálépek az olajadra!*

– Na, lépjél, lépjél! Veled még *diskurzálni* se lehet! *Karmantyúdba* szaladt a bátorságod? Csak a hülye tyúkoknak van *agresz-szívük*, ezért *agresz-szívek*. Elhiszed, vagy szétverjem a csőröd?!

Kárálkodva szétszéledtünk, hadd kotkodácsoljon kedvére a két tahó *főnöktyúki*.

Az új, gyalult deszkából készült félszer kisebb volt ugyan, mint a tyúkólunk, de kívül-belül jobban nézett ki. Friss szalma illata töltötte be a levegőt. Négy sarkában egy-egy forgáccsal bélelt kosár álldogált, és várta, hogy ki, mikor ül rá. Ez volt a tojóhely. Mivel egész állományunk öt tyúkból állt, ezért négyen egész nap tojhattunk volna Nóra asszony nagy örömére. Amelyik tyúknak azonban az a kötelessége, hogy a tojásgörgetőjén szorítson ki egy fehér koncentrátumot, az tudja: ez annyi szenvedést okoz neki, mint kandúrnak a *miskárolás*. Egy nap többször tojni annyit

jelentett volna, mint naponta többször szülni egy gyereket. Bába vagy szülész felügyelete nélkül. Tök egyedül!

Na, hölgyem, olvasóm, szeretnéd utánam csinálni csak azért, hogy Nórának örömet szerezz?! Most mondhatod: honnan tudnám én, az egykori férfi, milyen a gyerekszülés. Hímnemű koromban Bea két gyermeket szült, de utána úgy örültünk, hogy képes lett volna megenni hat máglyarakást, én pedig meg tudtam inni két nap alatt húsz korsó sört. Ihattam volna többet is, de minek csináltam volna feltűnést, amikor a gyerek születése előtt bármikor ihattam pálinkát vagy unikumot is.

Most pedig nőstény vagyok, aki tojást szül. Először olyan szűknek éreztem a *tojásgurigatómat*, hogy egy zabszemet se lehetett beledugni.

Lehet, hogy Kukori Jani csak egy kontár, mert amikor meghúzta bennem a kilazult anyát, azt hitte, hogy ezzel rendbe tette a szerkezetemet. A nagy zsivány! Szerintem a gurigatómat összecsavarozta. Lajos *haveremmel* annyi idő alatt, amennyi ideig az első tojásomat szültem, három-öt korsó sört szoktunk meginni. És ez minimum egy órát jelent.

Amikor a gurigatóm már olyan széles volt, mint a Duna meg a Tisza együttvéve, az összes belső alkatrészem a tollaimon akart kijönni. *Kityegtem-kotyogtam* kínomban. Az se vigasztalt, hogy a bajtársaim is nagyon szenvedtek a másik három vesztőhelyen. A Főnöktyúk mondta így. Az benne a logika, hogy itt kell elveszítenünk a tojásainkat. Most ő is itt szenvedett a vesztőhelyen. *Kit-kodácsolt*, mint egy közönséges *bakatyúk*, forgolódott, hol keletre, hol nyugatra tájolta be magát. Hiába! Itt a földrajz nem segített! A Főnök is nagy bűnöket követhetett el ember korában: panama, telkek átminősítése, adóparadicsomba küldött, elsikkasztott pénzek, elkótyavetyélt új vagy régi állami ingatlanok, amelyek vételárának egy részét visszatolták talicskában; külön pénzekért kiadott építési engedélyek olyan területre, amelyek hatóságilag árterületnek minősülnek – ki tudja?

Aztán egy kicsit összeszűkültem. Tojáscsövemet már csak akkorának éreztem, hogy kifért volna rajta egy háromszobás családi ház ikerajtóstul, ablakostul, az összes benne lévő bútorral együtt. Igen! Ez kész vesztőhely!!!

Aztán már csak annyi idő telt el, amennyi alatt megfő egy buggyantott tojás, és kezdtem összemenni, mint a szivacs, amikor kinyomják belőle a vizet. A teljes kipotyogtató szerkezetem (szervem?) normálisra zsugorodott össze.

Lassan, fáradtan felemelkedtem, mint egy gyermekágyas anya. Kodácsolva forogtam körbe, és többször magam alá néztem. Talán Böbe, a volt feleségem örülhetett ennyire gyermekünknek, mint én az első megtermékenyített tojásomnak. A negyven fokos testhőmérsékletem, és az izzó *tojásgurítóm* majdnem tűzforróvá tette jövendőbeli porontyom puha burkát. Alul még folyt belőlem valamilyen ízléstelen ragacsos, nyálkás oldószer, de azért büszkén kodácsolva hagytam el a tojásvesztőhelyet.

A Főnöktyúk szívesen cserélt volna velem, mert még mindig fehér volt a taréja az erőlködéstől. Meglehet, hogy csak színlelte a kínlódást, és már régen kigörgette

a kis kakukktojását. Isteni lett volna három korsó sör, de ennek híján kénytelen voltam kiinni az egyik *iddogáló* meleg, homokos, algás vizét.

Aztán elkezdtem gondolkodni… Egy ilyen tyúk, mint én vagyok, már egy pohár sörtől a földön hemperegne! Én hasfájásában a holnapi tojást is megszülné. Sör helyett olyan tavaszi fáradtság tört rám, mint amilyen kimerültség eléri ősszel a legyeket.

Karalábéleveleket akartam csipegetni, de nem értem oda a csőrömmel, mert valaki nejlonzacskót húzott mindegyik szárára. Mi történt? Ez már nem az a kert, hanem a Mezőgazdasági Múzeum, ahol csak nézni szabad a termést? Úgy látszik, meg kell szoknom, hogy ebben az új világban nem érhetek el mindent, amit akarok.

Érett ribizlibogyókat kapkodtam be egymás után, majd kisebb kavicsokat, füveket tömtem magamba. Lassan visszatért az életerőm.

Egy tyúknak árnyékos helyen legjobb eltöltenie az időt. Ezért mentem a hátsó diófa alá, ahol mindig puha és nedves volt a homok. Mirigyeim úgy termelték a faggyút, mint sörivás után az ember teste az izzadságot. A sűrű tollpaplanom nem szellőzött, és ezt a tetvek nagyon élvezték. Előző életemben ugyan mondtam olyat, hogy „te, tetű tyúk!”, de azért nem lenne szabad így bosszút állni! Mivel a tyúk kimondottan utálja a vízben való fürdőzést, ezért használja a homokstrandot. *Karmantyúimmal* fellazítottam a talajt, majd amikor a hűvösebb réteget elértem, *hasmánt* elterültem a kis gödörben. Szárnyaimmal magam alá és egész testemre csapkodtam a homokot. A homokszemeknek be kell hatolniuk minden toll és pihe alá, fölé, mellé, hogy felszívják az összegyűlt moslékot a tetvekkel együtt. Behunytam a szemem. Amikor minden tollamat elborította a homok, és a testemen át elkezdett járni a levegő – na, az felért három korsó sörrel! Önkívületi állapotban voltam.

Ha tyúk vagyok, akkor nő vagyok, és akkor ápoltnak kell lennem; ezért a taréjommal és a csőrömmel is turkáltam magamon a homokot. Eszeveszetten jólesett. Mint szőke nőnek a dicséret! Talán ahhoz lehetne hasonlítani, amikor a Holt-tengerben, pontosabban a tenger vizén feküdtem, és nem merült alá a testem. Az is ilyesmi volt, amikor a soros építész üzletkötője a hivatalosan megállapított és megversenyeztetett 500 milliós költségből *visszapengetett* nekem 12 *milcsit* a légkondis irodámban. De minden hasonlat sántít. Megvagyok én hasonlítgatás nélkül boldogan a homokban. Már csak ezért is érdemes volt tyúkká változnom. (Látod, amikor egy tyúk magán kívül van, milyen gügyeségeket tud *kombinálni*?)

Egy másik hasonlattal élve, mintha én lettem volna Zsanett! Az ilyen nevű hölgyet az újonnan alapított offshore cégembe nem azért vettem fel, mert jobban ismerte a könyvelés titkait, mint egy apehellenőr. Ehhez a munkához megvoltak a kapcsolataim. Zsanett a maga harmincegy évével égető tűz volt. Ha hozzám szólt, rám né-

zett, megérintett, kihagyott a tudatom: mindent felperzselt bennem. Aztán olyan gondolatok, tervek szivárogtak elő, amilyeneket ő akart. Tudtam, hogy nem a kopaszodó fejem és a növekvő pocakom miatt kedvelt, hanem a pénzemért. Persze nem mondta a szemembe, mert intelligenciájáról, kitartásáról szobrot lehetett volna állítani. Természetesen mellszobrot! De csak olyan helyen, ahol még adnak az ilyen hagyományos erkölcsi normákra.

Mindegy. Szobor nélkül is jól elvoltunk egymással a Kanári-szigeteken. *Maszekben* utaztunk, nehogy valamilyen ismerőssel találkozzunk. Ez azért lett volna cikis, mert Zsanett egyik cégünk ügyvezető igazgatójának az unokahúga volt. Csak ketten tudtuk, milyen viszony van közöttünk az ágyban és a heverőn.

Szerencsére rokonaival nem állt szoros kapcsolatban. Már süldőlány korában se hagyta, hogy beleszóljanak a magánéletébe. Úgy tudott nézni és mosolyogni, hogy még az oroszlánidomárt is megszelídítette volna.

Nem tudom, hogy ezzel a tűzgolyó módszerével másra hogyan hatott, de általa reggel, délben és akár késő este is férfinak éreztem magam. A munkahelyen kívüli együttlétünk legnagyobb csúcsa a Kanári-szigeteken magasodott. Elvárta, hogy naponta kétszer is eljátsszam a gáláns lovag szerepét, ha már egész nap úgy viselkedik, mint egy epekedő, velencei nászutas asszony.

Egyszer egyedül menten be a vízbe megmártózni. Tempóztam néhányat. Még mielőtt a teljes erőtlenség kiütközött volna rajtam, kivonszoltam magam a partra. Legnagyobb *megrőkönyödésemre* nőm mezítelen felsőtesttel napozott. A mellettünk helyet foglaló családapa a keresztrejtvény helyett inkább a domborzatában kereste a vízszintest és a függőlegest. Na, akkor dühös lettem. Felvetettem vele a bikini felsőjét. Még hogy más az én nőmön legeltesse a keresztrejtvényét! Hiszen ez a látvány csakis nekem jár! Körülnéztem. Ami igaz, az igaz. Vagy öt méterrel arrébb heverésző csajnak talán még Zsanettnél is jobb cickói voltak… De ez akkor is más: Zsanett az enyém! Ennyi birtoklás csak kijár egy férfinak.

Ott ért az a kellemetlen hír, amit P. C. küldött egy *emilben*. A Hoffner-care S. A. cégem véletlenül belebonyolódott a magyar kereskedelembe. Mint offshore cégnek nagy ívben ajánlatos elkerülni az ilyesmit, de én csak papíron irányítottam. Fél millió áfát, késedelmi pótlékot, büntetést követeltek tőlem. (Tőlünk, hiszen nemcsak én voltam a bizniszben.) Fogalmam se volt, ki mibe és hogyan kevert bele. Nem szabad újat húzni az adóhatósággal, ezért kértem, hogy a közösen használt egyik számlánkról P. C. azonnal utalja át az összeget. Nála voltak a papírok, jobban tudott mindent, mint én. Közös cimboránkhoz, S. Tónihoz fordult, aki szívesen pereskedett volna, hiszen ügyvéd volt. Ezért fizetik. De két *milla* őt is meggyőzte: egyszerűbb kifizetni az összeget, különben is van miből. Nem szabad magunkra hívni az APEH haragját.

Erről nem beszéltem Zsanettel. Ha kérdezte, mit csinálok, mindig haveri levelezésre, céges ügyekre hivatkoztam. Jobb volt ez így, mert ha tűzgolyóként végiggördült volna a laptopomon is, akkor teljesen elszakadtam volna a külvilágtól.

A ház előtt egy fekete Opel állt meg. Négyen szálltak ki belőle. A nyári meleg ellenére öltönyt és nyakkendőt viseltek.

Nóra éppen az udvaron keresztben kihúzott szárítóra akasztgatta fel a nagymosásból kikerült ágyneműket. Feléjük fordult.

– Keresnek valakit? Házat akarnak venni? A szemben lévő éppen eladó.

Válasz helyett a vendégek köszöntek, majd bementek a félig nyitva hagyott kiskapun.

– Bejönni bejöttek, de ez a ház nem eladó. Nálam most nagymosás van, óriási a felfordulás! Kifolyt a mosógépemből a víz, másfél óráig szedtem vödörbe a padlóról. Egyébként kik maguk, és mit akarnak?

Ketten igazolványt mutattak (vagy inkább jelvény volt az?).

– Ön Előváriné Sevelák Eleonóra?

– Igen. Ismernek valahonnan? Jaj, Istenem! Én nem csináltam semmilyen törvénytelenséget!

– Nyugodjon meg, asszonyom, teljesen másról van szó.

– Hát jöjjenek be a házba, ha annyira muszáj!

A tisztaszobába vezette őket, ahol alig érződött a kiömlött, mosóvíz bűze, mert elnyomta a vázában lévő rózsák illata.

Nórának nem volt ínyére ez a gyors bevonulás, máris elkezdett védekezni.

– A férjem, Elővári Koczka Ferenc nagyon rendes ember. Délben meg este iszik egy kis sört, mert tikkasztó a hőség. Kőművesnek segít az uram, jó, ott is megissza a magáét, de kiizzadja ilyen nagy melegben. Békés természetű. Soha egy ujjal nem nyúlt hozzám… – Kissé elvörösödve hozzátette: – Biztosan értik, hogy nem ver, de azért persze, hozzám nyúl, meg én is…, ha értik, miről beszélek. Soha életében nem lopott semmit. Vagy azért jöttek, mert tegnapelőtt az utcán talált egy üveg felbontatlan sört? Lehűtöttük és megittuk. Nem tudtuk, hogy ki vesztette el.

A négy férfi között volt egy alacsonyabb, kopaszodó, szemüveges is, aki megunta a fölösleges mentegetőzést, és nagyon udvariasan félbeszakította.

– Asszonyom! Szeretné tudni, miért vagyunk itt? Ha igen, akkor engedje meg, hogy elmondjuk.

– Jól van, jól van! Megkínálhatom magukat körtepálinkával?

– Köszönjük, mi nem ihatunk szeszt munkaidőben, de egy-egy pohár hideg vizet szívesen elfogadnánk.

Nóra térült-fordult, és fehér tálcán hozta a frissítőket. A vendégek szinte egyszerre nyúltak a poharak után. A kopaszodó férfi megköszönte, majd arra kérte a háziasszonyt, hogy hallgassa végig őket, ne szóljon közbe. Csak a legvégén kérdezhet.

– Tudjuk, hogy teljesen szabályos körülmények között néhány nappal ezelőtt vett öt tyúkot. A mi cégünknél dolgozó kollégánk adta el önnek viszonylag olcsón. Ne ijedjen meg, nem akarjuk visszavenni! Itt jó helyen vannak. Ezek nem közönséges jószágok, ezért pontosan kell őket etetni. Vigyázzon, nehogy elkóboroljanak, nehogy megtámadja őket valamilyen ragadozó! Levágni egyiket sem szabad!

– Most már szólhatnék egyet?

– Még nem! Amikor a kollégám felajánlotta ezt az öt jómadarat, akkor mi már mindent tudtunk magukról. Van a tyúkok között egy fehér, az külön megfigyelést igényel. Majdnem olyan, mint egy ember: érzelmei, gondolatai vannak, csak éppen beszélni nem tud. De ha előtte beszélnek valamiről mindent megért.

– Már kétszer vagy háromszor belecsípett a fenekembe. Elnézést, hogy ilyet mondok, de ami igaz, az igaz! Ezt nem hagytam, hanem elkergettem.

– Jól tette. Szerető gondoskodását nem kívánjuk ingyen. Maga, kedves Eleonóra asszony mint tyúkgondozó, havi 60 ezer forintot kap ezért tisztán, de be kell tartania minden utasításunkat.

– Hatvanezret?! Én?! Ezért a semmi munkáért? Maguk úgy szórják a pénzt, amikor az egész ország spórol?

– Ez egy fontos kísérlet része. Mindkét félnek megér ennyit. Havonta kapja a pénzt átutalással. A számlaszámát tudjuk.

– Akkor én most nyissak egy pipiiskolát? És mire tanítsam őket?

– Tanulnak ők maguktól. Aztán nehogy pálinkát adjon nekik!

– Ugyan már! Megisszuk azt magunk!

– Mivel a férje munkanélküli…, pontosabban álláskereső, feketén dolgozik… Mostantól kezdve együtt tevékenykedhetnek itthon. Ő megkapja tőlünk a minimálbért tisztán.

A kopaszodó férfi a táskájából elővett egy dossziét, majd papírlapokat emelt ki belőle.

– Maguknak a Krőzus a rokonuk? Mit tartogat a kezében? Szerződést? Hát persze, hogy aláírom.

Én a bokrok mögül néztem, ahogy a fekete kocsiból kiszállt négy férfi. Rövid beszélgetés után Nóra bevezette őket a házba. Figyelmesen tekergettem a fejem, hogy mindent lássak, netalán halljak, mégse vegyenek észre. Sajnos a bejárati ajtó előtt sem erősödtek fel a benti hangok. Visszamentem kapirgálni. Olyan szorgalmasan kapkodtam a férgeket, magvakat és apró kavicsokat, hogy teljesen megfeledkeztem az időről. Csak akkor figyeltem fel ismét, amikor elindult a fekete kocsi.

Nóra visszajött. A kimosott, kiteregetett ruhákat igazgatta. Közelébe mentem és „megszólítottam”:

– Kot-kot-kot!

– Na, jó, hogy itt vagy, te híres! Azt mondják, hogy te egy különleges pipi vagy a többivel együtt. Állítólag te azt is érted, amit beszélek.

– Koo-koo-kotokot! – próbáltam helyeselni, de ez nem hasonlított az „igen” szóra. Csak ennyi jött ki a csőrömön.

– Ezek az emberek, akik itt voltak, fizetnek nekünk azért, hogy vigyázunk rátok, etetünk benneteket. Különleges világ ez! Hallod? Érted? Anélkül is megcsinálnánk az urammal, csak tojjatok jó sokat!

Ismét válaszolnom kellett, és ugyanakkor panaszkodnom, hogy milyen nehéz tojni. Persze *tyúkcsőr* nyelven regéltem el neki.

– Mintha azt mondanád, hogy tényleg érted, amit mondok.

Úgy néztem fel rá, mint egy templomtoronyra. Aztán felrepültem a lépcső korlátjára, hogy jobban lássam.

– Gyere le onnan, Pipi!

Máris visszarepültem a földre.

Nóra viccesen ingatta a fejét, és azt mondta, hogy a végén kiderül, tényleg értem, amit mond. Aztán megjegyezte: ha olyan okos vagy, akkor mutasd meg, hová tojtál ma!

Biztatóan előreszaladtam a gyalogúton; meg-megálltam, és kotkodálva hívtam, hogy kövessen. Utánam jött, és kérdezgette, mit akarok. De csak *tyúkcsőr* nyelven tudtam válaszolni. Bementünk a fészerbe. Felugrottam arra a kosárra, amelyben a *tojásgurigatómon* kiszorított fehér anyag volt, majd leugrottam róla.

– Most azt mutatod, hogy ezt te tojtad?

– Kokokok-kotkot.

Megfogott, felemelt, körbeforgott velem. Boldog volt. Nagyon boldog! Miután letett, forgott a bodega, és azt kérdezgette minden deszkája, hogy fiú vagyok vagy lány. Nem akartam kotkodálni. Hadd örüljön Nóri minden bordája és a bodega minden deszkája! Hogy én úgy éreztem magam, mint akit kicentrifugáztak, annak e hallatlan örömözönben nem volt jelentősége.

Kapirgáltam, hogy a betevőmet megtaláljam. Hirtelen egy csillogó, kavicsszerű dolgot vettem észre a jobb *karmantyúm* alatt. Bekaptam. De úgy kiköptem, mintha bomba lett volna, mert szörnyen kezdett kiabálni. „Jaj, ne bánts, én se bántok senkit!!!” Kotkodáltam ijedtemben, majd megjegyeztem, hogy nyugodj meg, túl nagy falat vagy nekem. Aztán nem biztos, hogy érdemes lenne szétvernem a csőrömmel. Semmi hasznom nem lenne abból a néhány üvegszilánkból. Csak akkor ugrott be a tyúkeszembe, hogy *pipi nyelven* beszél velem.

– Én egy különleges szerkentyű vagyok. A nevem Spyware, vagyis Szpájwer, de egyszerűen féregnek is neveznek.... De aztán nehogy mégis megegyél...!

– Én szeretem a férgeket. – Balra fordítottam tarajos fejemet, és láttam, hogy ez a kő csillog-villog. Talán ékszer? Csirecsirének egyik fülbevalójából esett ki?

– Köszönöm, hogy nem nyeltél le. Hívnak még engem Trójai Falónak, Rootkitnek, Keyloggernek, mert át tudom venni a számítógépek irányítását.

– Mivel nem bántottalak, te féreg, most teljesíted három kívánságomat, mint a mesében szokás?

Hatalmasokat szuszogott, hogy meg tudjon szólalni. Ez a kő egy élőlény! Beszél, gondolkodik, indexel, talán még járni is tud.

– Én Hófehérke vagyok. Te ékszer is vagy?

– Nem vagyok ékszer. Egy kémprogram vagyok, titokban terjedek, szaporodok, járom a világot, egyik gépről a másikra küldenek. Közben nem lát senki, én pedig adatokat gyűjtök. Eljuttatom a gazdámhoz. Lehet, hogy a sok száz millióból csak kettő kell neki. Minden számítógépben vannak ellenségeim, a keresők. Meg akarnak fogni. De én már olyan ügyesen tudom változtatni az alakomat, a kiterjesztésemet, az álcámat, hogy nem tudnak elkapni.

– Az előbb még azt mondtad, hogy féreg vagy. Olyan jól hangzik.

– Csak a rossz emberek neveznek így, mert adatokat szerzek róluk, és meg tudom bénítani a számítógépüket. Tehát én mű féreg vagyok.

Értetlenül nézett rám, én pedig csalódottan rá. Ez azért is furcsa, mert valójában nem láttam a szemét, mégis nézett.

– Ez egy nagyon hosszú sztori, majd egyszer elmesélem, de most dühös vagyok, és ennek egy buta tyúk az oka.

– Ejnye! Vendégségben vagy nálam, és szidalmazod a fajtámat?!

– Nem! Én arra a nőre gondoltam, akinek a laptopjában letöröltem a merevlemezt.

– Annál inkább! Egy igazi nőt nagy illetlenség buta tyúknak nevezni! Egy nő se buta, mert ember, és minden tyúk okos! Értve vagyok?

A Szpájver arra kért, hogy csempésszem be Csirecsire valamelyik szobájába, ahol a számítógép van. Közelebb vittem a csőrömben a bejárati ajtóhoz. Hibátlanul meg tudta állapítani, hogy a komputer a nappaliban van, a kertre nyíló ablak mellett egy asztalon.

Váratlanul kinyílt az ajtó, alig tudtam oldalra lépni, a két női láb majdnem belém rúgott. Csirecsire biztosan nem nézett a lába elé, ezért nem vett észre. El se tudtam volna képzelni, mi történik, ha rálép a tyúkszememre! A félig nyitva hagyott ajtón úgy surrantam be, mint egy gondolatvillám a tyúkeszembe. Nem volt egyszerű felmérni azt a hatalmas lakást, amelyben ötszáz tyúkbodega is elfért volna négyszáz tojókosárral együtt. A Szpájver fénynyalábjával két oldalt mutatta az utat. Az íróasztalnál felrepültem a székre, majd az asztalra. A fénylő kövecskét letettem, és uccu neki, futottam vissza az ajtóhoz. Nem akartam, hogy Csirecsire észre vegyen. Közben a nagy félelmem miatt annyira ingerelt az ürítési ingerenciám, hogy bármelyik pillanatban nagyon ízléstelen dolgot követhettem volna el. Ezen már kint akartam túlesni. Ahogy villámcsapásként rohantam kifelé, az ajtóban éppen letiszteltem Csirecsire lábszárát és bokáját. Hiába, a tyúkok ura így akarta! Én nem! Úgy szedtem a kaparóimat és suhogtattam a szárnyaimat, mintha én lennék a cinegék fejedelme. Ez az ajtóban történt manőver megbocsáthatatlan. Ezért szigorúbb baromfiudvarokon nyakátvágás, tollfosztás, koplaltatás, bezárás jár. Ehhez jön még a forralás vagy az izzó zsírban való sütés. Majd beépülés az emberi testbe, ahonnan még jó magaviselet esetén sincs menekvés.

Kirohantam a kert végébe, ahol egy sövénykerítés nőtt. Behúzódtam az egyik nyílásba, kidobtam nyelvem, és végre kotkodálni mertem. A sövény mögötti gazdaság udvarán millió pulyka kezdett el vitatkozni velem. Nem hiszem, hogy értelmes erkölcsi vitát folytattunk volna az állatok vagy az emberek etikai kódexéről, mert nem értettük egymás nyelvét.

Bocsáss meg nekem, Csicsere! Én buta tyúk vagyok, aki még szervezete működésének emésztési és egyszerű ürítési problémáival sincs tisztában.

Átláttam Kakas Jani udvarába. Úgy járt-kelt a szemétdombon, mint egy fejedelem, A feje taréjával együtt akkora volt, mint egy vörös zászló annak idején, amit

kisgyerekként a május elsejei felvonulásokon büszkén lengettem. Sugárzott belőle a hím sovinizmus. Mindenki az alattvalója lehetett, amikor csak akarta, sőt akkor is, amikor kapirgált. A tyúkok csak azt *csirkézhették össze*, amit Jani kikapart nekik. Természetesen a tyúknők csak a második lépésben jöhettek Kokri után, mert a legszebb vámot előbb ő csipegette fel. Milyen jó, hogy nekünk nincs Kokri Janink!

Nem tudom, mennyi idő telhetett el. A pulykák a maguk elmezavaros hangzavarával, evéssel és ivással voltak elfoglalva.

A begyemben alig maradt néhány kavicsocska, és már nagyon szerették volna összeszúzni azt, amit bekapok. A még most is remegő *karmantyúimat* a szemétdomb felé irányítottam. Kolleginám gömbölyödő *bögye* alapján kénytelen voltam megállapítani, hogy Csire néni napi utolsó etetésének magvait már felkapkodták. Napnyugta előtt még meszet csipegettek a melléképület faláról. A beton etetőplacc mellett találtam meg a Kendermagost. Amikor meglátott, abbahagyta a *csőrözést*.

– Na, te elveszett jószág! Jól *elkódorgáltál!* Hagyok neked *alamizsannát*. Nem laksz vele jól, de ha kinyitod a csipás macska szemeidet, megtalálod a neked maradt gabonaszemeidet. *Csirézzél*, hátha máskor *vakerolod* majd az időt! Csire nagyon *hívogált*, biztosan ki akar végezni a konyhai vesztőhelyen.

Döbbenten kérdeztem vissza: tényleg ezt mondta?

– Ezt, persze nem így, de olyan *preciziáns* volt, mert csak te nem *csekkoltál be* egyedül. Ötig pedig még én is el tudok számolni. Tudom, hogy mennyi a négy tyúk meg az öt tyúk.

– Ezt is tanultátok a tréningen? – gúnyolódtam.

– Na, ja! Hófehérke! Hol evett meg a fene, ha már itt nem evett?

– Ez az én privát szférámhoz tartozik.

– Micsoda külföldi nyelv! Csak nem küldtek el kulturális tréningre?

– Ez is privát szféra!

– Akkor *rivátoljál* magadnak, engem meg hagyjál meg formálatlannak.

– Talán informálatlannak…!?

– Kot-kot… Nekem tréning nélkül is nő az agyvelőm *üsttartalma* és *érfogatminősége*. Különben te tégla vagy, hogy ilyen dolgokat *tucc*? Na, és azt *hallád-e*, hogy egyet kell aludni, és *papramorgót* kapunk Csirecsirétől?

– *Hallám eztet* én is. – Igyekeztem alkalmazkodni a sokszor kibírhatatlan és követhetetlen stílusához. Fogalmam se volt, kik, mikor és milyen tréningeket tartanak. És mi az a *papramorgó*.

– És azt *sunyáltad-e*, hogy *megaligyókat* is adnak majd kicsi krémkockával? – kérdezte a Kendermagos.

– Nem *gugyerálhatok* mindent én se, de jól hangzik. Egyébként neked *fogantyúd* sincs ahhoz, hogy a tyúkagyam bal parcellájában van az eszem tokja, amit belülről megvilágít a szókincsem.

– Na, ez olyan gügyögés volt, hogy ennek kivizsgálására bizottságot kell alakítanunk.

– Minek? A bizottság a pipik olyan csoportja, akik külön-külön nem tudnak csinálni semmit, de együtt el tudják dönteni, hogy nem lehet csinálni semmit.

Ezt a magas szintű *agyfuttatást* már nem bírta ki, inkább odébb téblábolt.

És ekkor olyan váratlanul, mint Kokri Jani szokott, megjelent Csirecsire.

– Te haszontalan Hófehérke! Úgy megijesztettél! Már azt hittem, hogy ellopott valaki. Bizony, akkor hatalmas kár ért volna minket!

Kedvesen dorgáló volt a hangja. Köténye zsebéből kukoricaszemeket vett elő, és a tenyerét felém nyújtotta. Gyengéden csipegettem belőle, nehogy véletlenül fájdalmat okozzak neki a csőrömmel. Ha nem lettem volna olyan éhes, és legalább akkora szívem lehetett volna, mint egy embernek, akkor nyilván tudtam volna sírni ettől a kedves kínálástól. Így azonban nem lett volna értelme hálakönnyeim produkálásával erőlködnöm.

A másik zsebéből finom búzát kaptam. Talán csak a banán ízlett ennyire Edittel együtt; *csőröztem, csőröztem,* versenyre kelve magammal, de biztos voltam abban, hogy én győzök.

Nem tudom, hogy egy tyúknak pontosan hol van szíve, hány grammot nyomhat és egyebek, de olyan szívből jövő, testemen is túlcsorduló érzelmek keletkeztek bennem, amelyek már-már ismét emberré tettek. Jó emberré!

Miközben *felcsőröztem* a magvakat, lesütöttem a szemem, a fülem és a taréjom, majd gyengéden Nóra lábaihoz szorítottam a tollazatom, Egy tyúk nagyon utálja, ha simogatják, mert nem macskaszőrű. Ha azonban egy tyúk simogat meg egy nőt, az nemhogy kellemes, hanem egyenesen *fenonormális*. Nóra megfogott, a magasba emelt, szemembe nézett, képembe nevetett, de ebben nem volt semmi sértő. Sőt olyan *kellemetes emóciók* köröztek bennem, amelyek özönében párásság lepte el mind a két tyúkszemem.

Nem, ez nem olyan volt, mint a szürkehályog, vagy az esti szürkület, amikor fokozatosan megfakul, majd elsötétedik minden. Napnyugta után például a Kendermagost pianínónak nézném, ha nem volna rajta annyi kender és nem volna olyan magas. Az egyetlen bajom az életemmel, hogy nem valaki más vagyok. Ha nem tehetem azt, amit szeretnék, azt kell szeretnem, amit tehetek. Csak úgy kerülheted el azt, hogy nyomorúságosnak érezd magad, ha nincs elég időd azon töprengeni, boldog vagy-e vagy sem. Elmentem gyorsan aludni...

Hatalmas méretű tölgyfa íróasztalomnál ültem. Szerteszéjjel papírlapok, beszámolók, jelentések, statisztikák, kimutatások, banki egyenlegek. Az előttem lévő laptopon a Kajmán-szigeteken bejegyzett offshore cégeink adatai, éves kimutatásai, átutalási megbízásai. Társtulajdonosom, Bakkelit Tomi a babájával (nem bánom: tyúkjával!) volt az állandóra kihelyezett igazgató. Formailag minden *emiljét* onnan küldte, de a valóságban két szobával arrébb székelt. Gyakran megesett, hogy én mondtam meg neki, mit írjon, de fordítva is megtörtént. Igen jó volt az összhang közöttünk. A magyar felügyeleti és ellenőrző szervektől el voltunk zárva. A Kajmán-szigeteken vezetett számláinkba csak nekünk, tulajdonosoknak volt betekintési jogunk.

Virágoztunk, amit úgy kell érteni, hogy minden adómentes paradicsomban megjelentünk, ezért legalább 15-20 ilyen cégünk volt. Bizony nagyon oda kellett figyelnünk, hogy mikor, melyik számlára, mennyit utalunk, és az honnan jött, hová megy tovább. Szerencsére a számítógép nyilvántartotta.

A magyar cégeinkre és alapítványainkra hivatalosan két ügyvéd és három könyvelő felügyelt. Ügyes *haverek* voltak mindnyájan. Köztük volt Nemoda Tódor is, akinek érkezését Pirike (a titkárnőm és titkos szerelmem) jelentette be.

– Picinyem! – búgott a hangja. – Lajcsi, a biztonsági őrünk jelentette, hogy a kapun belépett Tódor bácsi.

– Picinyem! – válaszoltam kissé gúnyosan. – Ha én neked nem vagyok bácsi, akkor ő se az, mert egykorúak vagyunk.

– Bocsika! Csak úgy kiszaladt a számon.

– Oké! És ma este ráérsz?

– Ha elmegy Tódor, személyesen, intim viszonyok között megdumcsizzuk nálad. Oké?

– Oké!

Letette a kagylót.

Tódor két perc múlva benyitott.

– Szia, pajtás! – köszöntött vidáman. Felálltam, és felé siettem. Megöleltük egymást. Nyakán egy jókora lilás foltot vettem észre, bár a gallér alól csak annyi látszott ki, mint jéghegyből a csúcsa.

– Zsuzsa csinálta? – kérdeztem, és fejemmel a jéghegy csúcsára mutattam.

– Nem, egy másik buta tyúk volt, aki még normálisan, nyomtalanul se tud izélni. Meg is kapta a magáét érte! De hagyjuk, nem ezért jöttem.

– Nem mindegy hogy mire fekszel: nedves kőre vagy kedves nőre... – Ezt nem hagyhattam ki.

Kérés nélkül leült a tágas sötétzöld fotelembe.

– Benned és Pirikében van minden reményem…

– Akkor megint átutalási problémáid vannak – állapítottam meg a diagnózist.

A közgazdász és informatikus végzettségű titokminiszter éppen ekkor kopogott.

Tódornak az volt mániája, hogy az adómentes országok offshore cégeinek bankszámlái nincsenek biztonságban, ezért az országból kijuttatott tőkéjét havonta-kéthavonta egyik adóparadicsomból a másikba utaltatta.

Pirike bejött. Olyan fej-, láb-, kebel- és fenékmozdulatokat végzett, mintha éppen egy kifutón járna. Szerencse, hogy a munkáját is ilyen jól végezte, különben nem az irodámban, hanem máshol tartottam volna (el).

Tódor egy vastag dossziét vett elő.

– Nem lesz rá szükségünk, mert megnyitom a titkos postafiókomat, és onnan egyből le tudom hívni az összes adatot. Csak néhány egérvillanás cincogás nélkül… És íme… Máris megjelent Tódor összes tranzakciója.

– Melyik számláról, melyik országból, melyik cégtől melyik ország melyik cég számlájára és milyen összeget... Netalán összegeket ... szeretnél átküldeni?

Teo arcán láttam, hogy ez a hosszú kérdéssor felfoghatatlannak tűnt számára. Közben Piri továbbgörgette az egyenleget a képernyőn, amit lehetetlen volt követni. Ekkor Tódor a valaki(k) által összeállított listát a kezébe adta. Piri átfutotta.

– Lichteinsteinben három céged van. Melyikre gondoltál?

– Már három van??? Ki csinálta nekem a harmadikat?

– Az csak a te memóriádban lehet meg és a laptopon. Nézzük csak! A Melengetett Kutyaszán Corp. alvállalkozójaként 49 százalékos tulajdonviszonnyal hét nappal ezelőtt jött létre.

Kicsit megijedtem.

– Figyelj már, Piri! Ez a cég az enyém! Nem voltál itt a múltkor…, én kísérleteztem, de úgy látszik rosszul jegyeztettem be.

– Mihelyt kiteszem a lábam, már probléma adódik? Na, lássuk csak, mit tehetünk! Jó, ne legyen az egész cég Teóé! Tudjátok, mennyi lóvét utaltam én már át nektek? Legyen úgy, hogy eladod Teónak a cég 51 százalékát, nekem pedig elajándékozod a maradék 49-et.

– Most mit mondjak erre? – kérdeztem elgondolkodva.

– Hát igent! – válaszolták egyszerre.

Pirike értette a dolgát. Mostanában azon jár az agyam, hogy ez a nő meglehetősen kifoszthatott, mert ehhez minden adat a birtokában volt. Ha így történt, akkor nincs sok kedvem újra emberré változnom. Vagy nagyon sokat kell még gyúrni a tyúkagyam, hogy elhiggyem: sok pénz nélkül is lehet jól és boldogan élni. Például Beával és két gyermekemmel.

Itt van a hajnalrepedés. Minden nap újra meg újra *hasad*. A Kendermagos parancsnok szerint. Szerintem viszont zaj nélkül *reped*... Nem úgy, mint az én nadrágom vagy tíz évvel ezelőtt... Egy kerti partin voltam Engel Laciéknál. A *havernek* volt néhány építőipari cége, vagy tíz igazgatója, és állati sok *haverje*. Akkor még a kapós kakasok közé tartoztam, de ez ott nem számított, mert velem volt az asszony is! Mindenkit elkísért a párja, ahogy ez látszatországban oly megszokott és trendi. Na, rátérek a nadrágomra. A bográcsgulyás kóstolása közben le kellett hajolnom, és ez oltárira nem tetszett a nadrágom fenekén lévő varrásnak, mert gáztávozáshoz hasonló hanggal jelezte, hogy megadta magát. A gyárilag hangyaszorgalommal összetákolt cérnaforrasztás úgy elvált egymástól, mint Kaszner Józsi Szüli Ritától. Pedig már jól megvoltak együtt vagy három évig. Ez az én barna nadrágom őket kezdte el utánozni egy nagy hasadással, hasadékkal. Kifényesített emlékeim szerint a nacim se Ritával, se Józsival nem találkozott. Pontosabban a nacim néhányszor látta velem Ritát, amikor üzleti ügyekben egy presszóban vagy irodában tárgyaltunk. Ha ennek a barna nadrágomnak tetszett volna Rita szoknyája, nyilván jelezte volna. Hogyan jelzi egy nadrág, ha szemet vet egy csinos nőre? Hát ledobja magát! Mindezt csak azért meséltem el, mert akkor, gulyáskóstolás közben hasadás, *nadrághasadás* történt. Most pedig itt van egy teljesen más dolog, a *hajnalrepedés*.

Nem tudom, hogy így tyúk állapotomban a jelenlegi testrészeim mit szólnának egy korty ánizs pálinkához, amelyik olyan könnyedén és lazán olvadna el a csőrömben. Szerintem azt se tudnám utána karattyolni, hogy “kitty-kutty”, mert kinyúlnék, az biztos.

Megboldogult emberkoromban vadászatok előtt már hajnalban előkerült a sok finom ital. Tudta mindenki, hogy különleges ízlésem és egyedülálló kedvenc pálinkáim vannak: ánizs, kökény, őszi- vagy kajszibarack. Mivel mások a hagyományos gyomorremegtetőket kedvelték, volt mit innom egész nap. Ha mellétrafáltam egy őznek, érdekes módon mégis kimúlt. Először azt hittem, hogy a sok pálinkától négy őzet láttam, és a négy fegyveremmel egyet eltaláltam. Aztán a nagyobb tudorok elmagyarázták, hogy az őzek, nyulak, fácánok, szarvasok és Isten egyéb vadállati teremtményei alig várják, hogy puskám puffanását meghallván azonnal kimúljanak. Így áldozták fel sikeremért magukat. Mások szerint ehhez is a *havereknek* volt közük. Én már olyan pozícióban voltam, hogy nem lőhettem rosszul. Valaki mindig követett, talán lőtt is velem egyidőben. És amikor megláttam az elejtett vadat, enyém volt a dicsőség.

Most nincs szükségem semmilyen elismerésre, csak vízre. Ezért a fűszálakról, a bokrok leveleiről kell összeszednem a harmatcseppeket. Valamilyen öröklött ősi tyúkreflex alapján már az első naptól kezdve tudtam, hogyan kell a káposztleveleken összegyűlt vizet néhány *csőrözéssel bebegyezni*.

– Annak a gondolatától is megrémülök, hogy igazi kisüstit nyeldeklek éppen, és minden tollam égnek áll! – szóltam félhangosan.

– Akkor legalább könnyebben tudnának kopasztani – mondta a Vörös. Ő már reggel fürdött a homokban, és közben el volt ájulva magától. Ha gonosz lennék, nyilván egy forróvizes kopasztást kívánnék neki sok szeretettel. De nem vagyok rossz tyúk. Legyen minden pipinek örömteli napja a harmatvíztől, a tetvetlenítő, zsírtalanító fürdőtől, a kapirgálástól. Ez utóbbi szerintem olyan, mint egy tyúkvadászat. Persze ezt nem úgy kell gondolni, hogy tyúkokra lövöldözünk, hanem mi, tyúkok, *karmantyúinkkal* és csőrünkkel egész nap üldözzük a bogarakat, gilisztákat, Csirecsire néni elénk szórt magvait, a felcsipegetett kövecskéket. Vadászat az egész tyúkéletünk, mert küzdünk a *megéhezésért*. Minél többet *csőrözöl*, annál többet ürítesz, ezért az üres begyed hajt előre, fenn kell tartanod létedet annak virágzásában. Na persze ez nem menne Csirecsire szociális segítsége nélkül. Jaj, csak a keret el ne *fogyjék!*

Nem tudom, hányszor láttam már, hogy itt a *hajnalrepedés*. Most már mindegy, mert beviharzoott a reggel. Eljött a szociálisan rászorultak megsegítésének idejében Csirecsire, és mondogatta, hogy “csire-csire!” Úgy néz ki, hogy ezzel a varázsszóval hív össze minden hátrányos helyzetű, *bögye* mélyéig éhes pipit. Gabonafélékkel segélyez minket. Nagyon jól kitalálták ezt a rendszert. Két három ürítésig csőrözhet mindenki. Aki kapja, az a nagyja, az apraja pedig marja. De nincs köztünk apraja. Egyformán rászorulunk a támogatásra. Szerintem ebből a sok magból lesz a tojásunk, és persze Kokri Jani *búbolgatásaiból*. Azóta is átrándult néhányszor a birodalmunkba, hogy megszerelje egyikünk-másikunk tojásgurigatóját. Hozzám nem nyúlt, mert bebújtam a szőlőtőkék lombjai közé. Az én tojásgurigatómat már egyszer elfuserálta, nehogy most meg még reparálni

akarja! Azóta is nehezen bújnak ki a tojásaim. Olyan, mintha egy elevenszülő anya lennék.

Már megszokták, hogy a csirkeólból való kijövetelemkor egy általuk ismeretlen ábrát *kaparintok* a homokba. Jelentése: “Reggelizni mentem, ha nem jönnék 12:30-ig, akkor ebédelni is.”

Vége a beetetésnek, Csire elsietett. Az itatóhoz járulunk. Ha ember lennék, hívnám a tisztiorvosi szolgálatot, mert bizony ez a víz már csak há-egy-o, nem há-kettő-ó. Óh, de pocsék!

Reggeli torna vagy ilyesmi következik, amikor szárnyunk csattogtatásával lerohanunk a kert végébe. Dolgozik bennünk az ősi ösztön, amikor még kívánatos, ennivaló vadcsirkék voltunk, és úgy repültünk, mint Bumba Jenci, akit Sóher Maca kirúgott, mert fel akart vele vergődni a zöld nemi ágra.

Jólesik ez a mozgás. Azt képzelhetem magamról, hogy tudok repülni. Persze nem úgy, mint Jenci, hanem legalább annyira, mint egy áldott állapotban lévő nőstény macska a vadgalambra. Ezt is jó elképzelni, mert fantázia nélkül teljesen *mechanikus* lenne itt az életem. Most ismét ürítenem kellett. Elnézést, hogy bejelentettem, de a pontosság kedvéért hozáteszem, hogy minden órában átlagosan tízszer. Ez a művelet is nélkülözhetetlen része életem folyásának.

Kendermagoska gyűlést hívott össze a trágyadomb oldalába. Nagyon élvezi, ha *szónokálgathat*. Ki nem állja, ha nem értjük a tájszólását. Mindenkinek van *tájja, hiszeng ottang születék*, és van szólása, mert *kotokotodácsol*, és ez nem minden tyúknál egy-, hanem másforma. Mondta ezt már néhányszor, mikor *nem konyítottuk a mondását*.

– *Egybehűltünk* tehát, mert *oszt én eztet parancsolám*. Tudok ötöt *megszámozni, látám*, hogy mindenki elhozta a csőrét. *Mámára nagy karmantyúzási elvetélkedőt hirdeték meg*. Aki *legszintvonalasan karmantyúzik*, leggyorsaban és legtöbbet *csőrikézik*, annak vélem gyűlik meg az öröme. Egyedül alhat az ólban az egyik rúdon. Ez lesz a *kitüntetménye*.

– De főnök, mi nem férünk el a másik *fogantyún*!

– Összébb kel húznod *magunk*. Ez még nem a Paradicsom. Oda is csak azok *jutányozhatnak be*, akik a legkiválóbban *karmantyúznak, fölmívelik a földet, és termésbe hajtják aztat*. Mi most még csak építgetjük, *karmantyúzzuk* a Paradicsomot. Ha nem vagyok megértve, emeld fel a bal *kaparódat*! Ha meg vagyok értve, emeld fel mind a két *karmantyúdat* egyszerre!

Nem emelgettük a *csülkeinket*, csak *kotyogáltunk* csendesen.

– Úgy *karmantyúzzon* mindenki, hogy *figyelék*, és már előre *tudjék* ki lesz a *győzedelmes*.

– Te előre eldöntötted, hogy ki fog nyerni!? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Én nagyon szorítok. Holnapra egy másik *győzedelmeset jelölék ki*. Ez így *apszalajte mokráciás*, ha nem így csinálni, lenne *demokrati*... Kuss! *Meg-e vagyok értve?!*

Mindenki külön kotyogta, meg hát, de csak akkor ha egyszerre felemeled, mind a két *karmantyúdat*.

A Kedermagos *szálldicsált* egy kicsit, szárnyait csattogtatta, közben néhány *másodperecre* felemelte mindkét *karmantyúját*. Szabad országban szabad tyúk szabad akaratából azt mond és azt tesz, amit szabad.

Nem hitte el egyikünk se azt, amit a Kendermagos összehordott. Hogyan tudna ő napközben mindnyájunkat egyszerre megfigyelni? Fordítva hihetőbb, ha felváltva az ő kapirgálását követjük. Persze az ilyesmi nem éri meg a fáradságot, mert akkor nem tudunk a napi betevőnkkel lelkiismeretesen foglalkozni, és ez bizony csak félig telt zúzóbeggyel jár együtt.

Kendermagos levizsgázott előttünk. Egyébként sem nagy tekintélye most cafatokban hevert a trágyadomb aljában. Ha lett volna hozzá gusztusunk, akkor megkapirgálhattunk volna a pökhendi módon kialakított, nagyhatalmi arroganciájának romjait. A tyúkok alkotmányának negyedig *kaparintása* így hangzik: "Ahol nincs semmi, ott van nekeresd." Így aztán vidám kotkodálással szétszéledtünk.

A míting nyilván nem úgy végződött, ahogyan Kenderecske-Magocska Mórickával együtt elképzelte. Elvégre és mivégre: ez Tyúkország, tehát nem csak trágyadombból áll.

Én szoktam álmodni, álmodozni. És más tyúkok is. Mégis probléma van. Nem tudjuk rekonstruálni emlékképeinket. Láttál-e már, hallottál-e már olyan pipit, aki kotkodácsol, és éppen kubai vagy krétai utazásáról karattyol? Mert ez jelent meg álmában. Igazad van, nem láttál, nem hallottál ilyet! A tyúkok valószínűleg azért nem tudják elmesélni álmukat, mert elfelejtik. Az a három-négy év, amíg egy pipi él, igazi nemzetalkotó munkával – tojáslerakással – telik el *gyötredelmesen*. Ha közben mégis bevillanna neki egy-két emlékkép (saját magának emlékezne), akkorra már tollazatlan teste serpenyőben vagy fazékban fejezné be *kaparólagos*, *tyúkmonyákos, pipileges* életét. Divatban van a grillcsirke fagyasztása és fogyasztása is. De a halálnemekről, az emberi élet *leleménytelenségeiről* most inkább nem beszélek.

Különleges eset, hogy az éjjel álmodtam, és el tudom mesélni úgy, mintha éppen most történne velem. Hogy ehhez a valóságnak valamikor volt-e köze nem tudom, de úgy éltem át, és úgy adom tovább, ahogyan visszapörgetem a lejátszómat.

Egy kollégiumban laktam, ahol néha úgy főztek, hogy a macska elmenekült volna a konygaszagtól. Mi a lekozmált tejbegrízből mégis repetát kértünk, hogy tiltakozásul kanállal szétlövöldözhessük. Büntetés járt érte. Nemcsak a saját ruhánkon és a becsületünkön esett folt, hanem az ebédlő falain is. Takarítás és falvakarás közben összedugtuk a fejünket. Megvitattuk az eseményeket.

– Én Bözsét céloztam a sarokban, hadd forduljon ki a szeme.

– Klárinak három gumót ragasztottam a hajába.

– Marika meg nem vette észre és beleült.

– Hogy lehet az, hogy nektek alig fogyott a tányérotokból?

– Még te kérdezed? *Fetelke!* (Ez voltam én!) A repetád felét megetted, mert mindent felzabálsz, mint egy bélpoklos. Igaz, hogy a derekad olyan, mint egy darázsé, a bokád is cérnavékony, de olyan a hasad, mintha a hatodik hónapban lennél.

– Kikérem magamnak!

– Most már hiába kéred, nem adnak többet, vége a vacsorának.

Lányok között voltam tehát mint lány. Aztán egy másik képsorra emlékszem világosan.

Egy kötelező szilvaszedési akció alkalmával a kertben együtt hajlongtunk a fiúkkal, és szedtük a lehullott szilvát. Mivel sokkal kevesebb konyhalány volt, mint szilva, ezért a kétszázötven diákot is megbízták ezzel a feladattal. Ezen a délután mély kivágású nyári ruhában voltam, mert valami fontos elfoglaltságról jöttem vissza. Bebizonyosodott, hogy nem ez a ruci nem megfelelő munkaruha ehhez a guggolós cselekménysorozathoz. A dekoltázst Isten úgy teremtette, hogy hajlongás közben betekintést engedjen a kebleimre. Egyik kezemnek azt az erőt adta, hogy eltakarjam a kivágást, a másiknak pedig, hogy a szilvaszedéstől összekoszolódjék. Egy idő múlva észrevettem, hogy István szemei gyakran legelésznek rajtam. Ez ellen először úgy védekeztem, hogy átmentem egy másik fa alá, de vizsla tekintetét oda is magával hozta.

– Milyen érdekes, Fetelke, hogy te csak az egyik kezeddel szeded a szilvát, a teljesítményed mégis rekordokat dönt meg.

– Mért csodálkozol, ez olyan egykezes munka, ez nem hegedű.

– Nem akarod bepiszkolni a másikat?

– Ez az én dolgom, de te meg csak engem bámulsz, és a rothadt szilvákat is összeszeded. – Ekkor sokadszorra egy marék szilvát a kosár mellé dobott. – Még célozni se tudsz!

– Legalább újból föl kell szednem.

– Szóval te ennyire imádod a szilvát…

– Meg tudnám enni!

– És ki akadályozza meg?

– Hát én, mert ha nem lenne mit felszedni, akkor nem imádnám.

Ez a nyakatekert okoskodás csak arra volt jó, hogy kifejezze az irántam érzett szimpátiáját. Szabadidőnkben együtt sétáltunk, és az iskolai összejöveteleken igyekeztünk elérhető közelségbe kerülni. Ha Isten és mi is akartuk, megfogtuk egymás kezét. Ez a tiszta, plátói szerelem megszépített.

– Olyan szép lettél, mint egy tegnap kifeslett rózsabimbó.

– Te vagy a legszebb az internátusban és ötszáz méteres körzetében.

– Van benned valami angyali. Ha Michelangelo élne, rólad mintázna szobrot.

Volt olyan, aki rímbe szedte dicséretét és elragadtatását:

– Eltűnt az összes ötvenéves ráncod. Nem értem, hogy csinálod? Lefogyott a hasad, meghízott a bokád. Olyan aranyos lett a kis pofád.

István is költői lélek volt:

„Fetelke! Hajad, szőke hajad,
Mint a búza koszorúja,
Szép arcodat homlokodat,
Körülfogja, koszorúzza.”

Amikor karácsony előtt mentünk a vasútállomásra, fogtuk egymás kezét, és a téli tájban gyönyörködve arcunkat összedugtuk; a vonat füttyét várva figyeltük, ahogyan párává dermedve találkozik a leheletünk. Aztán egyre közelebb kerültek a páracsomók, és amikor teljesen összeértek, megszűntek létezni. Sajnos István nagyon ritkán moshatott fogat, vagy éppen beléndeket evett, mert ekkora férfias bűzt nem tudtam elviselni, és szerencsére nem emlékszem a többire...

Az egyik reggel Csire kinyitotta ólunk ajtaját, kiszórta a magvakat a placcra, majd gyorsan eltávozott. Olyan mohón csipegettünk, mint minden reggel. A Sárga azonban korábban végzett, és felrepült a szemétdomb tetejére, feltételezvén, hogy finom *csőrikézni valót* talál.

Láttuk, hogy csippentett néhányat a domb tetején, aztán a tyúkok között megszokott pozitív riasztási kotkodálással magához hívott mindenkit. Eszünket a betonon hagyva röpködve hódítottuk meg a csúcsot. Emberi tapasztalataimból kiindulva meg tudtam állapítani, hogy valakinek a spájzában elromlott néhány befőtt. Annak a tartalmát öntötte ki azt remélve, hogy büntetésből méltó helyre került. Mi persze azt gondoltuk, hogy ez a mi jutalmunk, hiszen értéke és íze felért a desszerttel, a lakodalmi nyalánkságokkal.

Hangos tetszésnyilvánítással válogattunk, *bögyezgettünk* a barackból, meggyből, szilvából. Darabokra volt vágva a gyümölcs nagy része, így egyben tudtuk lenyelni nagy fej- és csőremelgetéssel. Nem számítottunk arra, milyen döglesztő hatása lesz. Ez szó szerint értendő. Egymás után szédültünk le a csúcsról. Ki gurulva, ki fél lábon, nagy szárnycsattogtatás közepette. Én úgy estem le, mint egy ólomgolyó. A diófa alatti hűvösben találtam magam.

Agyam motorja mintha másik dimenzióra váltott volna át. Úgy éreztem magam, mint egy számítógép, amelyik csökkentett üzemmódban indult el, de nem lehetett visszaállítani az előző napra, és nem működött minden programja. Csak azt láttam, amit a szemem elé vetített. Egy képernyő jelent meg kék háttérrel, piros betűkkel. „Berúgtál, barom! Hat százalék alkoholtartalom!” Mondjuk sörben kifejezve ez talán normális, de egy befőttet igazán megszégyenít. És a tyúk a *parány* eszével nem tudja felfogni, hogy az igazi, alkoholmentes befőtteket nem a dombtetőn tartják! Inkább mentem volna vissza az ólba, és gyakoroltam volna az ábécé olvasását!

A képernyőn megjelent a kedves feleségem, Bea, szeretett fiam, Alberth és szépséges leányom, Loretta. Ő volt az, aki kimondta: – Apu, te úgy leittad magad, mint egy disznó!

Nem kellett volna vitatkoznom, mert jelenlegi állapotomban és szókincsemmel úgysem tudtam meggyőzni. Sajnos nem voltam hajlandó befogni a csőrömet.

– Ha tyúkanyó vagyok, nem ihatom le magam úgy, mint egy sertés, és ez sértés! Nem is ittam, hanem csipegettem, *bö-bö-bögyörésztem*, és nem olvastam el hozzá a használati utasítást, mert túlságosan apró betűvel írták.

Albi rákontrázott.

– Hát akkor a sárga földig leittad magad!

Helyesbítettem, hogy „leettem magam”. Tulajdonképpen nem tudtam, mit beszélek, mindig csak egy félmondat jutott eszembe, amit ki kellett mondanom; a csökkentett üzemmód csak erre volt képes. Nem tollba diktált nekem, hanem csőrbe. Éppen azt sugallta, hogy a tyúkélet olyan, mint a motor. Be kell rúgni másképpen nem megy.

A monitoron láttam, hogy lábaim felfelé állnak. Nem akartam elhinni. De azt még kevésbé, hogy négy lábam van. Mint egy disznónak. Semmi baj! Az ember gond nélkül olyan, mint a gazdátlan kutya.

Bea, hűséges feleségem, értetlenül bámult rám, pedig ő volt a legértelmesebb köztünk.

– Sose felejts el mosolyogni! – mondtam neki. – Még akkor se, amikor szomorú vagy. Lehet, hogy valaki beleszeret a mosolyodba.

Példás családanyaként megszámolta a lábaimat, majd csodálkozva megkérdezte:

– Melyik boltban tudok én neked két pár teljesen egyforma cipőt venni? Nem merek veled megjelenni az utcán, csak ha nyakörvet teszek rád. De ekkora kutyát még senki se látott. Egy tehenet pedig nem szoktak sétáltatni a város főutcáján.

– Bizony, bizony! – bólogattam. – Bár zseni vagyok, de néha tényleg megbotolhatok, ha négy lábam van, akkor is. Ez pedig nagy illetlenség lenne!

Bea mindig ilyen praktikus, előrelátó lény volt, csak előző életemben nem értékeltem eléggé. Sokszor gúnyt űztem belőle, napokig nem szóltam hozzá. Ugyanezt tettem a gyerekeimmel is.

Egyszer Albi valamilyen bizalmas dolgot akart kérdezni. Sejtettem, hogy kamaszkorba lendült életében tapogatózás helyett konkrét *fogantyút* keres, ám még abban is bizonytalannak látszott, hogyan kezdje. Sürgős munkámra hivatkoztam, és arra, hogy majd később megbeszéljük. Ez a nap mindig a sohanapja maradt.

– Türelem, türelem – nyugtattam Beát –, biztosan nyitnak majd négylábúaknak is cipőboltot, mert látod, hogy igény van rá. A kereskedelem pedig mindig figyelembe veszi a vásárlók elvárásait.

– Apu! – mondta Loretta elszörnyülködve. – Te szárnyas jószág lettél! Neked tollaid vannak!

– Megtollasodtam – kotkodáltam ki magamból, s közben nevetni akartam, de hörgés lett belőle.

– Ne hívjunk orvost? – kérdezte Bea.

Albi azonban még a kérdésfeltevést is helytelennek találta.

– Anyu! Most meg tudnád mondani, hogy milyen orvos nem röhögne ki minket? Egy állatorvos vagy egy családi orvos?!

Bea széttárta a karját, ami azt jelentette, hogy valóban reménytelen eset vagyok.

– Jaj, emlékszel még? – folytatta Albi. – Amikor kicsi voltam, egyszer kocsival

mentünk az áruházba. Két rendőr leintett. Elég későn vetted észre őket. Kérték az igazolványait, közben megkérdezték, hogy ittál-e. Én mondtam, hogy persze, az előbb, és jó sokat. Ki kellett szállnod, hogy megszondáztassanak. Kihajoltam a kocsiból, és úgy magyaráztam el, hogy ásványvizet ittál; a maradék ott van melletted a flakonban. Természetesen a szonda nem mutatott ki alkoholt. Utána mégis fejmosást kaptam: „Miért avatkozol bele a felnőttek dolgába?" „Szégyenbe hozol minket!" „Inkább hallgass!" Apu! Most kellene téged megszondáztatni!

– Hagyjatok magamra! Elmúlik majd, és eldöntöm, mi leszek, ha nagy leszek. A fazékba megyek-e vagy a tévé elé ülök meccset nézni. Egyébként meg nagyon fáj a fejem, de így legalább tudom, hogy van fejem.

Mind a két vagy inkább négy lábam az égnek meredt; hiába kalimpáltam, nem tudtam talajt fogni. Mint egy légy, amikor befújják rovarirtóval, feldobja a talpát, és kapálódzik. Aztán valahogy a hasizmom jobbra forgatásával sikerült elérnem, hogy olyan testhelyzetbe forduljak, amely ugyan egy normális tyúkra nem jellemző, de mégis kényelmes. Mellesleg minden pipi csak egyszer dobja fel a *karmantyúit*, amikor meghal. Na, tessék! Én már feldobtam! Szerencsére a tyúkhalál kaszájának suhintását nem hallottam, és gyilkoló eszközét se láttam folyadékos szemeimmel. Jó, hogy nem volt festő vagy fotós a környéken, mert „oldalán fekvő Hófehérke" című képével nagy szégyent hozott volna rám. Elhelyezkedésem tehát tyúkföldrajzilag ellentmondott minden íratlan tollasmadár-szabályzatnak, de kényelmesnek bizonyult.

Nem tudom miért, de Bea, Loretta és Albi még mellettem álltak. Emlékszem, a gyerekeimmel ritkán találkoztam. Amikor reggel még aludtak, én már indultam hazulról, este meg már lefeküdtek. Egyszer a sors úgy intézte, hogy a kétéves Albi felébredése után nem az anyját, hanem engem pillantott meg. Kiugrott az ágyból, odarohant Beához, és kiabálva újságolta: „Anyuci! Gyere, nézd meg! Apuci is itt lakik!"

Nehéz dolog a gyereknevelés. Ezért foglalkozott vele Bea. Tanári végzettsége volt, nem hagyhattam, hogy holmi bébiszittereket fogadjak fel. Ő az anyjuk, és ráadásul szakember! Később néha besegítettem, de még kettesben is nehéz volt nevelni őket. Az egyik *hófogytában lévő* Karácsonykor *haveremet*, Brandy Alexet kértem meg, hogy legyen a Télapónk. (A lánya kapott érte egy jó állást.) Mindent előre megbeszéltünk, elpróbáltunk. A gyerekeknek más elfoglaltságot adtunk, amíg díszítettük a fát.

Alex nagyon tehetségtelen Mikulásnak bizonyult. Bent ültünk a nappaliban az előzőleg felállított fenyőfa és a rengeteg becsomagolt ajándék árnyékában. Lorettának és Albinak elmagyaráztam, hogy a Télapó bácsi már járt itt, de pár perc múlva visszajön, mert szeretne velük beszélni. Addig ne nyúljanak semmihez.

A hosszú csengetés után örömmel nyitottam ki az ajtót.

– Helló! – mondta Mikuláshoz méltatlanul, és máris megbotlott a küszöbben. Utánakaptam. Ő a földön, bajusza a tenyeremben landolt. Beával felállítottuk, baju-

szát észrevétlenül visszanyomtuk, szakállát megigazítottuk. Biztosan elfáradt már a Mikulás bácsi, mert sok csomagot és karácsonyfát hordott szét… Akkor kezdtük érezni, hogy körtét biztosan nem vitt senkinek, mert kibuggyant belőle a pálinka lehelet-buzgár.

A gyerekek meg akarták gyújtani a csillagszórókat. Nem hagyhattam, mert a kilégzett alkoholtartalom biztosan berobbant volna. Kinyitottuk az ablakot, elhárítottuk a totális életveszélyt. „Szent beszédében" Alex Lorettát mindig Tündének Albit Attilának szólította, és így ömlesztette ki magából a rájuk egyáltalán nem illő jótanács-sorozatot. Szerencsére időben félbeszakítottuk, majd barátságos hátba veregetésnek tűnő mozdulatokkal kituszkoltuk az ajtón. Kint a felesége várta a kocsiban.

– Mondtam neki, hogy ne igyon annyit! – hárította el magáról a felelősséget Terike. Noha a két család jó barátságban volt, durván megmondtam a magamét.

– Te is hülye, büdös krampusz vagy! – kiáltottam oda Terinek, aki ettől úgy kacagott, mintha forró lenmagot evett volna. Egy ilyen felfortyanás után is lehet valakinek nevetős ünnepe?! Micsoda silány igények!

A gyerekek már az ajándékokat bontogatták.

– Kérdezzétek meg apátokat! Ő szerezte a Mikulást. – Ezt úgy mondta, mintha egy boltban valamilyen selejtes árut vettem volna.

– Apu! Hogy lehet az, hogy ennek a Télapónak ugyanolyan hatalmas aranygyűrűje volt a jobb kezén, mint Alex bácsinak? – kérdezte Loretta.

– Ugyanabban a boltban vették.

– Apu! De ragyás volt az ökle, mint Alex bácsinak! A ragyát nem lehet boltban venni! – kontrázott Albi.

– Hát igen! Azt a gyógyszertárban adják azoknak, akiknek szükségük van rá.

– Én is ragyát akarok! Én is ragyát akarok! – kiabálták kórusban.

– Nincs ragya! Elfogyott! Most rengeteg ajándékot kaptatok. Nézzétek csak meg!

Közben Bea többször elmosolyodott; elfordult, nehogy észrevegyük, hogy jól mulat a párbeszédünkön.

Hogy miért jutott a tyúkeszembe éppen most ez az eset? Biztosan azért, mert úgy nézhettem ki, mint Alex. Különbség azért volt: nem voltam Mikulás, Alex nem feküdt ki olyan hosszú időre, mint én, és nem lehetett ragyás a kezem. Még a négy lábam se! Vagy az a kettő… Különben azt se tudom, mi az, hogy ragya…

Eltelt vagy harminc nap, míg kijózanodtam. Annyi volt az! Biztos! Tyúkországban csak én tudok számolni. A nagy bánatok, akárcsak a nagy örömök, megrövidíteni látszanak az időt; mindaz, ami erősen foglalkoztatja a lelket, meggátol bennünket abban, hogy számláljuk a pillanatokat.

Na, akkorra már tyúktársaim is kihemperegték magukat, és elhagyták az összes dísztollukat. Ugyanis betévedtek a csalitba, és össze-vissza csapkodtak a szárnyaikkal.

– Te, nekem még most is olyan kénízű a *bögyem*, mint egy lepermetezett szőlőlevél. Szerintem ki kell derítenünk, ki akarta, hogy mérgezéstől dögöljünk meg –

mondogatta a Kedermagos.

– Ide vezet a mohóság! – magyaráztam tudálékosan. – Előbb nézd meg, mit *csőrikézel fel*, és csak utána *zabigázzál*!

– Megnéztem! Hogyne! *Megkóstolgatám*. Ízre, szagra, alakjára, színére nézve olyan különleges *vala*, Mint Kakri Janinak a tojásgurigató-javítással együtt járó érzelmi világa.

– Honnét tudod te *aztat*, hogy milyen az? – kérdeztem.

– Hát csak *képzelém*, hogy nem szenved *tüle*, különben nem *csinyáná*.

– Nono! Hát *azér'* fizetik!

– Fizetik?! Oszt mivel?

– *Nem tom. Kírdezd meg tüle!*

Éppen jött Kakri Jani. Nagyon bátor lettem, mert az a harminc nap, amit kiszámoltam észvesztésemnek idejeként, felbátorított.

– Kityikotyi, Kakri Jani! *Megpipizhetem* veled, miért *gyöttél*?

– Ha arra célzol a csőröddel, hogy miért nem *járdigáltam* itt már vagy negyven napja, hát akkor *pipikézhetek* veled. Valaki *eltorlászolta* a *kerítésbeli hézagot*, ami a kert *vígiben* van *derót* meg a palánk alatt. Ott szoktam volt *átbújdigálni*.

– Akkor nem igazolatlanul, hanem igazoltan *hunytál a távolban* – próbáltam kedvében járni.

– Ha mondom, mondom!

– Szépek a farktollaid. Mivel *kolorizálod* őket?

– Homok sepri le a port, esővíz *kolorizálja*, a *pitykelődés* tornáztatja.

– *Gyüssz* velem egy *promenádra*? – ajánlottam neki a többiek nagy *meghőkölésére*.

– *Jöszök hát! Gyöjjünk gyalogutasan!*

Elindultunk a kert vége felé a gyalogúton. Arra, ahol a pulykaólak találhatók.

– *Memorizálod-e* még, amikor megszerelted a tojásgurigatómat?

– Mit szereltem én meg? – kérdezett vissza.

– Hát nálatok nem így *kodálják* a tyúkok? Amikor *pitykelődtél* rajtam... Na! Hát így érted?

– Nyilván arra *gondolászol*, amikor *megbimbóztam* a *tojásidat*.

– Ha felétek így mondják, akkor arra *gondolásztam*. Nohát, amikor egy Kokri *felkarmantyúzza magát a tik* hátára *roskadásig*, aztán *bimbózik* együtt a *gondolájuk*.

– Na, ja! Kotyi-kukeréku!!!

– Tetszettem neked mint *tyúknő*? Ha igen, nem kellett volna úgy *lerohangálnod engemet*, mint egy állatot!

Kokri Jani mintha nem értette volna minden szavamat. Hiába, na! Minden ház udvarán másképpen szól a tájszólás!

Furcsán válaszolt.

– *Értve vagyol* hát! De miről van szó?

Hogyan magyarázzam el ennek a buta, himpellér, gőgös kakasnak, hogy nem ő az úr minden szemétdomb és tyúk hátának közepén? Hiába hiszi, hogy ő ébreszti fel a Napgolyót!

– Arról van szó, hogy olyan *mechanikusan* dolgozol. Nincs benned egy *fikarcál-*

nyi arisztokrataság, előkelőség, romantikus vonaglás, előjáték, utójáték és *szótépés*. Mondjam úgy, hogy a kedvesség úgy *hibádzik belüled*, mint *tyúkmonyadból* a vaskályha? *Értve vagyok már?*

– *Nagyon vagyol!* De inkább kapirgálnál, *csőrikéznél*, mint *pitykelődnél*.

Nem hagytam magam. Egyenesen a taréjába mondtam durván:

– Te lerohangálsz minden pipit, mint kandisznó a csordát. Nincs benned semmi élvezet, szépérzék. Azt hiszed, hogy az erotika egy kukacfajta, az esztétika pedig betegség.

– Sokféle *povedát hallikáztam* már, de most *nem vagyok megértve*.

Jobbnak láttam, ha másfelé vezetem beszélgetésük színtelen, szagtalan fonalát.

– Te ezért a tojáscsíráztatásért kapsz pénzt? Ki fizet? Valamilyen kakas alapítvány? Adózol utána? Nem azért kérdezem, mintha érdekelne. *Értve vagyok?*

– Persze! Nem baj, hogy ilyen buta vagy, attól ebben a kertben még megélhetsz. – Atyáskodóan hozzátette: – Magocska, kövecske, gyógyfüvecske, férgecske, bogaracska, tetűcske, kell neked. És természetesen *kaparászka*. Csak ennyi kell neked, Tyúkocska.

– Hófehérke a nevem!

– Nekem nem mond többet a Tyúkocskánál. A havat pedig nagyon *rosálom.*

– *Misálod?*

– Utálom, gyűlölöm, meg nyáron nem látom. *Értve vagyok?*

– *Értve vagyol.*

Ez a Jani szándékosan nem válaszol a jövedelmével kapcsolatos kérdéseimre, vagy csak megjátssza előttem a hülye kakast? Az nem lehet, hogy ennyire tahó legyen! A *sivatagfejűség párosodik* a kakas foglalkozásával? Kérdezni csak attól lehet, aki *felfogázza* annak értelmét. Ha nem akar válaszolni, mondja meg nyíltan! Egyenesen a taréjomba!

– Janikám! Értetted te egyáltalán, mi mindent kérdeztem?

– Dehogy kérdeztél te semmit. Csak azt hiszed. Közben meg *kapirgálódsz* a homokozóban.

Nyilván ez azt jelenti, hogy kényes kérdések és válaszok nélkül is békésen éldegélhetek itt a fazékba kerülésig. Utána már tökmindegy, ki mit kérdez, mert akkor már a tyúkot és a kakast *elszerette* a kés. Tyúkországban nincs felvilágosítás, sőt felvilágosodás sincs, itt még a sötét középkor uralkodik. Nappal is!

Háborgott a lelkem magamban, anélkül, hogy körbejárta volna a testem, visszaugrott volna a helyére, és teljesen megvilágosította volna az agyamat. A lelkem megvolt, a tyúkagyamat is éreztem, de a fényessé tétele elmaradt.

„Milyen hülye emberekkel vagyok körülvéve!” Hányszor törtem ki így vagy hasonlóan előző életem kanyarjaiban! Itt sem láttam eddig *homo sapiens tyúkot*!

– Neked ki a Csire nénid? – kérdeztem váratlanul Janit, miközben egy puha követ *csiperkéztem* darabokra.

– Arra gondolsz, aki mindig *csirézik*? De sose mondja, hogy kotkodács?

Érdekes ez a kakasféle okoskodás. Még jó, hogy Csire nem *kukorékolászik*!

– Úgy hívják, hogy „Gyere ide, a fene vinne el!” Elég hosszú neve van. Csak

egész kukoricaszemeket dobál elénk, aztán elhagyja a placcot, mert csak egy-két szórásig törődik a *bögyünkkel*. Egész napunk a megélhetés keresgélésével telik el.

– Azért csak megéltek valahogy...

– Sokan voltunk, nagyon fogyunk, mert jön az elfogás és a nyaktiló. A fazékban már nem tojik senki. Csak csöndben van. Állati meg halotti csöndben!

– A te gazdád gonosz.

– Ja! Meg a hímneműje és a három gyereke is. Pénteken se böjtölnek. Ez egy nagy *húszabálda* család.

– Azért ne tojj be! – próbáltam vigasztalni.

– Aki az én udvaromon egy kakasnak ilyen rondaságot *mondigál*, azt nagyon *megbúbolom, megcsiperkézem, megkarmantyúzom*. Nem tudom, hogy kinek a fészekaljából *szalajtottak* téged, de ha azt hiszed, hogy egy kakas tojik, akkor más gügyeségeket is képes vagy mondani.

– Na jó! A kakas nem szül tojást igaziból, de olyan görbéket szokott *tojikálni*, aztán otthagyja a földön emlékül az utókornak.

– Nem *kapisgálom*, miről *povedálsz*! Mit jelent az, hogy „ki fizet neked a munkádért, és adózol-e utána”?

– Nem értelek. Mert ilyeneket én nem kérdeztem – Hazudtam, hozzá fordulva, a taréjéra nézve.

– Igen, öregszem már. Például reggel *kukorékizálok*, hogy *előgyüjjön* a Napgolyó, de olyan *tramplin, rekedésesen* csinálom, hogy a Zombi Kakri érces hívogatására *gyön* fel inkább. Őt jobban kedveli. Az enyémet *figyelmemen kívül* hagyja. Máskor meg világosban *kukorékizálom el a magamét*. És még azt gondolom, hogy ez így jó. Pedig ez *hibaság*!

– *Hibbadtság!* – javítottam ki.

– Nekem mindegy már – egyezett bele. – Na, most már eleget *pipikéztünk* együtt? – kérdezte.

– Sokkal okosabb nem lettem *tüled*. De ha közben *öregbítettelek*, akkor ne vedd észre, *oszt annyi*!

– Te még ismerted Oszt Annyit?

– *Fogalmazásom* sincs ki volt.

– Csak *azír kírdezem, mer'* ő nagy Kakri volt. A *tikok* tojással fizettek neki. Ő a csőrével *behatolt a golyócskákba*, aztán *kihörpicsélte* azt, amit benne talált. Egyszer elkapta őt a „gyere ide, a fene vinne el”! A tyúketető. Hozta a kést, *oszt* elvitte tanulmányi kirándulásra a *sparheldre*. Azóta nem látta senki. Én vagyok az *utózmányozója nekije*. Én csak kavicsot, magvakat török fel.

– Nálatok udvariatlannak számít az a kérdés, hogy hány éves vagy?

– A mi udvarunkban udvariasan meg szokták *kírdezni*, aztán *aztat szokom* mondani, hogy nem tudom.

– Nem baj! Ha úgy *gondolád*, csipegessük visszafelé haladván a *fonnyadásos* ribizkéket, *oszt* haladjunk.

– Hirtelen olyan *alvásos* lettem. Hagyjál itt, mert most *letopok* egy *ribizlifa* alá, *oszt elszunnyadozék magamnak.*

– *Szunnyadozzál*, ha muszáj.

Csak néhány lépéssel mentem arrébb, mert ismét *elindult a töprengőm*. Ez az öreg kakas most nekem bevallotta: már alig tud… termékenyíteni. Nem ösztöne hajtja úgy, mint szódás a lovát. Kakri Jani olyan buta, hogy el lehetne adni aszfaltút gyanánt. A világ dolgainak folyásáról *semmiházi fogalmazásai* vannak. Így aztán az a kis tudata, ami a tojásból kikelése óta beleszorult, mint féreg a fába, és a gáztűzhelyig tart, már annyira beszűkült, hogy *egy tevét nem lehetne rajta átgyugaszolni*.

Az igazsághoz hozzá kell írni, hogy *böcsületes*, igaz, őszinte kakas. Soha egyetlen egyszer se írt pályázatot – se hamisat, se valósat. Nem gyűjtött pénzt, a szőlőtőkét ismeri csak, a pénztőkéről, még azt hinné, hogy grízes galuska. Azt se tudja tisztességében, hogy buta meg tisztességes. Elismeri, hogy nem az ő *rekettyézése* ébreszti fel a Napgolyót. Nem játssza meg magát, ha elkapja a gyengeség. Leheveredik *oszt* kész!

Nem tudja, mi a pénz. Még a kiskakas gyémánt félkrajcárját se olvasta. Tehát a könyvtárról se hallott.

Érdekes, hogy én sihederkoromban még mesekönyveket hordtam ki a könyvtárból, most meg ha ismét ember lehetnék, nem tudnám, hol van a bibliotéka. Biztos, hogy Janinak nem volt előző ember-élete. Nem tud offshore cégekben, alapítványokban, áfában gondolkodni. Helyette elfogadja a szemétdomb, a tyúketika egyszerű, átlátható és egyértelműen alkalmazható íratlan szabályait.

Én is mire mentem a sok pénzzel? Amíg volt, örültem, most pedig már valamelyik nőm biztosan lenyúlta az egészet.

A nők szeméből sok mindent ki lehet olvasni. Először is azt, hogy milyen színű. Amikor Bea, a feleségem még a titkárnőm volt, égszínkék szemeiben tükröződött az égbolt. De azt is láttam benne, hogy csak udvariasságból kerülgeti a *forró kásámat*, előbb-utóbb abbahagyja a tiszteletköröket, és *hozzám nyomul*. Gyakran belenéztem a *kukucskálóiba*. Ott egy teljes bibliotéka volt, amelynek egyik könyvéből kiolvastam a jövőnket. Sok szép élvezetes gyerekkészítési folyamat vár majd ránk, amíg összesen kétszer meg fogja őt a csírám. És létrehozunk két szép, különböző nemű gyermeket.

Kár, nagy kár és három nagy *kodács*, mert nem néztem mindig azokat a szép szemeket. Edit, Piri, Lilu és mások *leskelődőiből* olvastam. Azokat más bibliotékákból szerezték, mert a betűkből nem állt össze szöveg, élvezetes volt a jelen, de sötét a jövő.

Közelebb mentem Kakri Janihoz, aki úgy aludt fényes nappal, mintha ő lenne a sötét éjszaka. Se a szemeiből, se a taréjából nem tudtam kiolvasni semmit. Teljesen bezárt a könyvtára, ha volt neki egyáltalán.

Jani egy tisztességes, aprólékos munkában megőszült idős emberre emlékeztetett, aki még szeretne *melózni*, de már se a teste, se a lelke nem bírja. Pozitív érzelmei – ha voltak egyáltalán – elsekélyesedtek, kihaltak, mint a dinoszauruszok. Szellemi képessége elhomályosult, mint napfogyatkozáskor Földön a fény. Nincs már benne

a bátorság, a harci kedv tüze! Amikor még három háremért három kakassal verekedett! Járás közben rántani való combjai összeértek, és olyan *surkódó* hangot gerjesztettek, mint egy százhúsz kilós, latex nadrágba csomagolt nő combjai.

Néhány éves tojásszaporító, szerelő és *karmantyúzó* munkásságára már csak sárga foltokban emlékszik. A nyugdíjakról fogalma sincs! Ez utóbbi egyébként teljesen mindegy, mert Tyúkországban a nyugdíjreform a nullával egyenlő. Biztosítást sem köthetett, mert a szándékos gyikosságért, vagyis a fazékba kerülésért, még a Lólábakért Biztosító se fizetne két tyúkszemet se! Szerintem ennek ellenére naponta megérdemelne egy kis kényeztetést: tyúklányok fürdethetnék a sikamlós homokban, a VIP medencében, és a mosolygó pipik végigkísérnék élete hátra lévő gyötrelmein. Igen, fájdalmai vannak: fiatalságának tüze helyére beköltözött a szenilitás vaksötétje. Ha ez a betegség fazékba kerülése előtt kiteljesedik, akkor már a tyúkokat se ismeri majd fel – sem egyedenként sem bandákban. Vöröskét összekeveri a söröcskével, Lillát pedig a villával.

Kedves Bea! Miért nem vagy most itt velem? Kiolvasnánk egymás szeméből a jövőnket. Remélem, nem dugtad el olyan titkos helyre sorsod könyvét, mint házasságunk után néhány évvel! Tudod, ahogyan a kis cseresznyepálinkás üvegeket. Mindig megitta valaki, és üresen találtam a szekrényben a kabátjaid zsebében. „Nem én ittam meg! Nem tudom, hogy kerültek oda!” – hajtogattad még akkor is, amikor már mind a négy sarokba beszorítottalak.

Mindenki szemében ott van sorsának a könyve. Azt lehet belőle kiolvasni, amit akarunk, és amit tudunk. A piát kiolvastam. Akkor lett kedvencem az egykötetes magyar lexikon, mert azzal vertem a fejed. Kultúra kellett volna, több kultúra!

Mondhatnád, hogy én is ittam. Hát ezt az állapotot el lehetett volna viselni másképpen?! De én társaságban fogyasztottam alkoholt, mert a *haverek* is ezt csinálták. Te pedig zugivó voltál! Ezt már nem mindig a búzavirágkék szemeidből olvastam ki, hanem abból az ócska, cefreszagból, ami úgy dőlt belőled, mint *kocsmából a töltelék*. Mi francia pezsgőt, unikumot, konyakot, whiskyt, vodkát ittunk. Te is ezt olvastad ki a szemeimből, ha késő este hazatértem. Felnyaláboltalak, gyengéden ledobtalak az ágyra, aztán sikítoztál. Én azért ittam, mert te ittál, te meg azért, mert én. Miért nem találtuk meg a közös sorskönyvünket, a közös piánkat, amelyben az lett volna olvasható, hogy legalább egy fél óráig egyszerre vagyunk józanok, vagy két órán át együtt vagyunk *becsípősek*. És kívánatosak!

Megszenvedek én itt mindenért, akár hiszed, akár nem. A tojás megszülése nekem továbbra is felér egy sündisznóval való hempergéssel. Egyszer már elmeséltem a gyötrelmeimet. De ez minden nap-másnap ismétlődik! A Kendermagos parancsnok sokkal ritkábban ül a kosárba, mint mi… Vele kivételezik valaki?

Viszket a bal tyúkszemem. Az emberi babona szerint ez az eljövendő öröm üzenete. Most meg szabad vakarnom, vagy hagyjam figyelmen kívül? Na jó, eszembe jutott, hogy *kapirgálómmal* hiába *karmantyúznám*, legfeljebb *kikapirgálnám*, ami nem lenne szerencsés se a szememre, se rám nézve. Bár vak tyúk is talál szemet –

mégis inkább hagyom, hadd viszkessen!

Tyúkica mivoltom miatt sok mindent elvesztettem. Nincs kedvem leltározni. Jobb is így, mert akkor egykori férfiasságom jelétől kezdve egészen az állva pisilésig szinte mindent fel kellene sorolnom a hiánylistán. Erre ugyan ráérnék, mert itt aztán az idő folyása lassú és végtelen. Egyik kukorékolástól a másikig eltelik egy nap, de ki tudja ezt összeszámolni? Amikor a *befőttevési kijózanodásom* után azt mondtam, hogy itt én döntöm el az idő múlását, igazat karattyoltam. Csak azokat a szokásos cselekvéseket jegyzem meg, amiket egymás után minden nap el kell végeznem. De hány órakor és mennyi ideig tartanak? Ezt a két grammnyi tyúkagyam *memoritere* nem tudja érzékelni.

Elhomályosult a képernyő, és egy nagy-nagy filmszakadás következett. Hogy mennyi idő telt el, azt csak a homokóra tudná megmondani. Homok volt a kertben elég, de eddig egyetlen órát se tudtam kikaparni a talajból. Az idő nagy úr! Parancsol nekünk, beül a begyünkbe, az eszünk tokjába, a *karmantyúinkba*, sőt a tollaink alatt meglapuló tetvekbe is. Jót tenne egy hideg homokfürdő. Ez volt az első gondolatom, amikor magamhoz tértem, De még annyira le voltam sújtva, mint egy tyúk, amelyik tollak nélkül, felnégyelve menekül ki a fazékból. Nem tudnám megmondani, hogy csökkentett üzemmódban működött-e még az agyam vagy már remegett az eszem tokja, mint egy normális pipinek szokott. De még nem lehettem normális! Ezt azért gondolom, mert olyat álmodtam, amit tyúk életében még sohasem.

Érzelmek kavarogtak bennem, mint egy kisebb forgószélben a falevelek. Ez még semmi, de ebben a keveredésben én voltam a férfi és a nő is! Extrém *hímnő!!!* Egyszerre éreztem, hogy mindkét felemnek mi a jó!

Bea vágyának parazsa először csak bizsergő, lüktető érzést váltott ki bennünk. Mohón ölelt a férjem. Teljesen átadtam magam neki. A testem szinte izzott a hirtelen támadt vágyakozástól. Pontosabban a „testjeim” izzottak, hiszen mind a két személy én voltam. Hálás voltam a sorsnak, mert ilyen kegyes hozzám: ezt a csodálatos férfit és asszonyt ajándékozta nekünk. Bea eszét vesztette, én a tollaimat szórtam szét, amikor felrepültünk a mindenségbe: összeforrtunk, eggyé váltunk a szerelem hullámzásában.

A félhomályban is kirajzolódott asszonyom buja, fehér, telt válla. Formás tyúkmellei szintén láthatóak voltak. Arcát szalmaszínű, hosszú haj koszorúzta, amely most hullámosan, dúsan ömlött széjjel a Vágy Épületének párkányán. Belefúrtam a fejem a leboruló szőke hajzuhatagba. Beaként látva magam, könnyeimmel fejeztem ki hálámat ezért a csodás együttlétért.

Nem is számítottam soha ilyen fordulatra! Felébredtünk százéves álmunkból! Istenem, micsoda gyönyör, amikor mind a két szívem egyszerre dobban! Szerelmesek vagyunk! A deszkaól palotává változott, a felhők pedig rózsaszínben pompáztak. Lehullott a csőröm, ajkaink összeforrtak, heves csókolódzás, gyengéd harapások következtek. Ajkaink egyre lejjebb csúsztak, és harcoltak a területekért. Ezt a

tüzet egy belülről szikrázó vágyakozás diktálta. Egész testünk világított a ránk törő érzelmek 220 voltja alatt. Néhányszor megjártuk a fellegeket, mert testünk légneművé vált valahányszor együtt repültünk az azúrkék égen terebélyesedő rózsaszínű felhők fölé.

Aztán „testjeink" lassan megnyugodtak, izmaink elernyedtek, lelkünk visszabújt a helyére, és némileg elbágyadt.

Most éreztem először, hogy valakit igazán szeretek. Bea egyedül maradt ugyan, de eggyé vált selymes takarójával. Áhítozva elevenítette fel újra és újra az elmúlt események minden mozzanatát.

Rájöttem, hogy a pénz csak ott boldogít, ahol más nem adhatja meg a boldogságot. És a legtöbben annyira boldogok, amennyire elszánták rá magukat. Most hiába lenne pénzem, nem mennék vele semmire.

Viszonylag kora délelőtt volt, de a tollaim alatt rejtőzködő tetves tetvek már ide oda túráztatták lilás, piros testüket. Úgy ingerelték a bőrömet, mint az eke a földet. Csőrömmel vakarództam, vagyis tollászkodtam. Nem volt ez különleges eset, mert naponta többször is előfordult, amíg nem vettem homokfürdőt. Csire néni házának terasza környékén üldöztem magamon az élősködőket, és észre se vettem, hogy *házinőnk* megjelent. Leguggolt mellém. Nem, nem figyeltem a mellét. Nekem le kell szoknom az ilyesmiről, mert úgyse megyek vele semmire. Haszontalan dolgokkal minek foglalkozzak? (Különben se láttam volna olyan magasra!) Illendően abbahagytam a tetűvadászatot, és fejemet forgatva kíváncsian néztem rá. Szép, fiatal, szűzies arca olyan szomorú és kétségbeesett volt, mint egy tyúk feje, amikor kés alá viszik. Megsajnáltam és elkotyogtam magam. „Mi bajod van?" – kérdeztem.

Úgy tett, mintha értene tyúknyelven. Megsimogatta a hátamat, amit kimondottan utálok, mert erős bioáramokat gerjeszt bennem. Ilyenkor mindig vissza kell fognom magam, nehogy a tojásgurigatóm gőzmozdony kéményévé változzék. Persze miatta ezt is elviseltem. Megtanultam, hogy az emberek nemcsak búzával, hanem simogatással is kifejezik szeretetüket. A tetűk meg hadd mászkáljanak, most nem piszkálom őket.

Elkezdett hozzám beszélni.

– Nagy baj van, Pipikém! Elromlott a számítógépem. Csak az üdvözlő felirat jelenik meg. Próbáltam már másképpen indítani, még az eredeti lemezt is betettem… Rengeteg fontos adatom van benne, nagy szükségem lenne rájuk a munkám miatt. Szerencsére cédére is átmásoltam, de hiába, ha a masina nem tudja beolvasni. Érted?

Természetesen felfogtam, miről van szó. Kotyogtam hozzá egy keveset. De hogyan tudnám közölni vele, hogy én meg tudom javítani?

Kotyogtam tovább… Leültem. És mintha diszkózenét hallanék, nyakamat ütemesen jobbra-balra mozgattam. Ez a produkció nyilván olyan szokatlan volt számára, mint pipiknek az éjszakai romantikus sétafikálás. Felálltam, és lassú, méltóságteljes tyúklépésekkel elindultam a bejárat felé. Közben többször hátranéztem, és legked-

vesebb kodácsolásommal hívogattam. Elértem az ajtót, de még két lábbal se tudtam volna belökni.

– Figyelj ide, Pipi! – mondta Csire néni. – Látom, hogy valami okosat akarsz csinálni, de nem engedhetlek be, mert a múltkor belopóztál, aztán meg kicsörtettél, és végigkented mind a két lábam a végtermékeddel. Ezt ne játsszuk el még egyszer!

Megértvén Csire aggodalmát – az emberi gyomor, a belek és végtermék-gurigatók másképpen működnek! –, tettem vagy húsz tyúklépést a bokrok felé, majd könnyítettem magamon.

– Ügyes vagy, most már szabad az út! – Jó dolog, ha két különböző világban élő „nő" ilyen jól megérti egymást.

A számítógép képernyőjén valóban csak az „Üdvözöljük" felirat volt látható. Nem akartam felszállni az íróasztalra, nehogy Csire pánikba essen. Tyúknyelven *kodáltam* Szpájvernek, hogy ne legyen trójai faló és rohadt féreg, hagyja békén a programokat. Azonnal csináljon rendet, és dugja ki a ronda pofáját. Persze ezt néhány tyúkföldi káromkodással fűszereztem, különben viccnek vette volna.

A gép újraindult, majd betöltötte a programokat. Csire tapsolt, ujjongott örömében. Magához emelt, és egy puszit nyomott a tetves nyakamba. Miután letett, elzengett még néhány dicshimnuszt. A képernyőből kiugrott egy fekete féreg. Most megmutatta igazi arcát. Csire egy kicsit megijedt. Felugrottam az asztalra, felcsippentettem, és diadalittasan repültem kifelé a lakásból. Éppen ideje volt, mert a bokrokhoz érve ki kellett ürítenem e komoly szerelőmunka következményét. Szpájver férget letettem, és három-négy csippentéssel az egészet *felcsőröztem*.

Ha egy tyúk előre tudna gondolkodni azzal a néhány grammnyi eszével, akkor lehet, hogy nem csinálna ilyet.

Megszállta a testem és a lelkem az egyes számú tyúkérzés. Nem tudhatod, milyen ez az állapot, ezért elmagyarázom. A tyúkeszem néhányszor körbejárja a fejemet, leellenőrzi, hogy majd mit és hogyan zúz össze. És persze mindent a legnagyobb rendben talál. Visszamegy a helyére, és onnan gerjeszt belém olyan anyagokat, amelyektől úgy érzem, hogy fennhordom a taréjom, a csőröm fényesebbet virít, *karmantyúimon* a körmök (bocsánat: a karmok) pirosra vannak festve. A tollazatom alatt minden tetű szétpukkad; úgy szívom a levegőt, mint egy igazi nő, és látom, hogy én állok a világ közepén. Nos ezt éreztem, amikor *felcsőröztem* ezt a gonosz férget. Még a *bögyemben* is könyörgött, hogy köpjem ki, és akkor nekem adja a kis kakas gyémánt félkrajcárját. Nem! Nem! Száz egész krajcárért se!

Tudom, hogy az adatok gyűjtéséért és a Szpájver gonoszságáért nem feltétlenül ő a felelős. Ilyennek írta meg valamilyen hülye gyerek. Ahogyan mi nem tudjuk megválasztani szüleinket, ugyanúgy a program se tudja megtagadni megalkotóját. Ami pedig a Szpájver kérését illeti: abszolút lehetetlen és erkölcstelen. A tyúkok etikai kódexe előírja, hogy amit lenyeltél, azt ne próbáld kiköpni, mert fölöslegesen erőlködsz csupán.

Csire férje nem akarta elhinni, hogy én „javítottam" meg a számítógépet. Nóra

élénk taglejtésekkel és hangos szóval megkért, mutassam meg, hol szoktam tojni. Trombitáltam egy rövidet, mint egy elefántbébi – már ilyet is tudok? – , és elindultam a gyalogúton. Közben többször hátranéztem, kotkodácsolva hívogattam. Szó nélkül követett. Sajnos a tojóház ajtaja be volt hajtva. Odaálltam elé. Toporzékolva jeleztem, hogy nyissa ki. Miután megtette, bementem, és beleültem a tojókosaramba.

– Jól van, Pipikém! Zseni vagy! – Aztán szétnézett. Örömmel fedezte fel, hogy a másik három kosárban öt tojás fekszik. Közben ugyan erőlködtem, hogy én is produkáljak egy gömbölyű fehéret. Szenvedéseim emlékeztettek a gyerekszülés fájdalmas folyamatára, ezért hamarosan abbahagytam a nagy akarást. Leugrottam a kosaramból… Jé, alattam is volt egy! Feri úgy könyvelte el, hogy ma én is a fehér golyók birodalmának gyarapítója voltam. Valami örvendezésről karattyolt, de nem értettem tisztán.

– Nem én tojtam! – mondtam volna, de a tyúknyelv és az emberi nyelv legalább olyan messze van egymástól, mint a kis lapos a nagy lapostól. Feri zsákmányát óvatosan a zsebébe rakta, aztán elindult kifelé, én pedig követtem az árnyékát.

– Nézd, mennyit tojt ma ez a te csodatyúkod! – Aztán egyesével átadta Csirének a tojásokat.

– Ezt nem mind ő tojta, te! A többi is jó pipi. Süssek rántottát?

– Hát persze. Szalonnával.

Aztán úgy folytatták privát életüket, mintha a kertben nem is léteznének tojóművészek. A számítógép javításáról sem esett több szó. Sértődötten elvonultam. Minél messzebb ettől a háztól! A kert végébe *pilinkézni*. Ebben a nagy melegben. Olyan sűrűn történtek az események, hogy eddig arra sem volt időm, hogy melegem legyen.

A többiek már az akácfa alatti VIP homokozóban merültek el. Alig látszódtak ki a gödörből, s közben szórták magukra a puha, sárga talajt. A pulykaudvarhoz egészen közel kaptam csak helyet. Némán, kotyogás nélkül kapartam magamnak egy gödörnyi alkalmatosságot, hogy beleszédülve én is a tyúkok édenkertjében érezhessem magam.

Az idő legalább oyan gyorsan repül, mint a feketerigók, amelyek a cseresznyét szokták *kicsőrözni*. Nem tudom, milyen jogon. Az biztos, hogy nem a bíróság adott rá engedélyt. Nóri és Feri – ha itthon vannaak és ráérnek –, néha kiszaladnak a kert végébe, csörömpölőkkel tiltakoznak aljas aknamunkájuk ellen. Nem sokra mennek azzal se, hogy karácsonyfát csinálnak a terebélyes ágakból, amikor papírokat és egyéb saját készítésű szerkezeteket akasztanak rájuk. Ha *fújdigál* a szél, idétlenül mozognak, némelyikük még hangot is ad.

Hogy mi, *tyúkicák*, eszünk a ribizkéből, az jogos, mert ide tartozunk. Különben se csináljuk olyan magasan és feltűnően az evést, hogy zsiráfnyakunk nőjön. De nem

is ez most a fontos. Éppen az előtt, hogy Nóri és Feri hátrament volna *feketerigózni* a cseresznyefához, egy fekete kocsi állt meg a kapu előtt. Szerintem ugyanazok az urak szálltak ki belőle, mint a múltkor. Ők nem úgy szálltak, vagyis repülnek ki a kocsiból, mint ahogyan egy tyúk tud szállni. Inkább azt mondanám, hogy *kényelmetes* macskanyújtózkodással kikászálódtak. Még a tetveknek is eldugult a szívókájuk a meglepetéstől. Lábaim *bekarmantyúzódtak* a homokba, nem voltam képes közelebb menni. Amikor eltűntek az ajtó mögött, akkor tipegtem oda. Sajnos csak gyenge hangfoszlányokat észleltem. Bokor alá húzódásomnak az volt az indítéka, hogy nem tudhattam, mikor lépnek ki az ajtón. Időérzékemet a kertben már régen elhagytam, azt se tudtam, hol keressem.

Amikor ismét megjelentek, ketten kimentek a kocsihoz, és öt kalitkát vagy hasonló tákolmányt hoztak be az udvarra. A bandavezér lehetett az, aki elővett egy csövet és belefújt. Én nem hallottam semmit, de azt az üzenetet kaptam *felfogásbelileg*, hogy menjek közelebb a kalitkákhoz. Jött ám az egész udvar teljes *csiresége*. Mindegyikünk megállt valamelyik előtt; kinyílt az ajtaja. A főnök belefújt a csövébe, mi pedig lehajtott fejjel és taréjjal *benyomultuk magunkat* a szűkre méretezett ajtón. Két dolog van, amin egy tyúknak nem szabad mérgelődnie: az egyik az, amin nem tud változtatni, a másik az, amit nem tud megváltoztatni.

Leültem a kalitkában. Szemem recehártyája úgy működött, mint egy tévé képernyője. Egy filmet játszottak le előttem. Visszafelé történtek az események. A kalitkába is háttal mentem be, és minden reply módban zajlott. Olyan részeket ismertem fel, amelyek valóban velem történtek, illetve velünk. Megszűnt körülöttünk a kert, eltűntek az emberek, megállt a Föld, csak én és a tyúk-kolléganőim pöröltünk egymással vagy éppen gyűléseztünk, kapirgálgattunk.

Jaj! Ismét láttam, hogy legurulok a trágyadombról; négy lábam nőtt, és éppen azon vitatkozik a családom, hogy most melyik áruházban vegyenek nekem négy egyforma papucsot. Vagy inkább orvoshoz vigyenek? De ki nem nevet ki minket: egy állatorvos, vagy egy családi orvos?

Olyan események is visszapörögtek, amelyekre nem emlékeztem. Például az eddigi tyúkagyam szerint itt mindig nyár volt. Közben látom, hogy Feri téliesíti a tojóházat; bent gubbasztunk olyan hosszan és sűrűn, mint a kanálból kifolyó akácméz. A méz édes, de ez a gubbasztás mégse esik jól. A magvakat bent kapjuk egy pléhdobozban, de itatónk vize befagyott.

Megjelenik Csire, kienged minket az ajtón, de úgy bámulunk, mint én annak idején Szpájverre. Hozzánk képest ki- és beláthatatlanul magasan áll a hófal. Egy keskeny út vezet valahová. Kendermagos megy elől bátortalanul a tyúksorban. Onnan tudom, hogy bátortalan, mert úgy ürít, mint egy két lábon járó trágyaszóró.

Nem tudom, hová vezet ez az út, mert máris a ribizliket *csőrözöm* befelé. Itt minden olyan folyamatosan, összefüggéstelenül és váratlanul történik. Pedig most igazán nem ittam, nem ettem alkoholos befőttet.

A vetítés sokáig tarthatott, nem tudnék mindent feleleveníteni. Ebből is kikövetkeztethető, hogy itt a kertben több idő telt el, mint gondoltam, de megfakult emlékezetemben egyetlen havas időszak se hagyott nyomot.

Aztán ismét hóban emelgetjük tyúkcsizmáinkat; a tojás már régen belénk fagyott; olyan fehér minden, mint a tollaim együttvéve. Sőt, még jobban: mintha százszer Hóferke lennék, és az összes tollam el lenne szórva.

Aztán az az emlékképsor pörgött le a retinámon, amelyről nem is volt emlékem. A Bocskai-kertben szedegettem a krumplibogarakat, de nem tyúk voltam, hanem a nyugdíjas Pungor bácsi. A 111. és a 112. bogár leszedése közben elhatároztam, hogy kirúgok a hámból. A gazdagok eledeléből, a méregdrága pontyból akartam venni egy kilót. Eldöntöttem, megtettem. Az árus szeme becsmérlően forgott, miközben lemérte a 90 dekás élőhalat egy kiló gyanánt. Amikor leszálltam drótszőrű paripámról, a Csoda-Csepel biciklimről, örömmel állapítottam meg, hogy úrnőm még nem tért vissza a Kenézy-kórházból. Micsoda meglepetés lesz! Legelőször hideg vizet engedtem a rozsdás fürdőkádba, és beledobtam a halat. Nem akartam hinni a szememnek, mint a pércsi ember, aki a ködben átesett a talicskán. A hal elkezdett fogyni, és két pillanat múlva már csak egy aranyhalnyi maradt belőle. Ekkor megszólalt:

– Ha szabadon engedsz, teljesítem három kívánságodat.

Úgy meglepődtem, mint amikor bejöttek az oroszok, és azt kérdezték: „Fasiszti jeszty?”. Elsőként egy kétkilós halat kívántam, de másodjára még nagyobbat szerettem volna. Ezért öt kilósat mondtam. De valahogy ezt is kevesellem. Egy nyolckilós ponty az már valami! Az aranyhal egy pillanat alatt megnőtt, és így szólt:

– Teljesítettem mind a három kívánságod, most már szabad vagyok. – Kiugrott a fürdőkád dugója, néhány másodperc alatt visszaváltozott aranyhallá, és eltűnt a lefolyóban.

Még ilyet! Hát nekem gyárihibás halat adtak a piacon!

Aztán is egy rémséges jelenetben volt részem. Az Igazságos Országon túl, ahol a komák a komatálat hordják a komáknak, volt egy nagy város, amiben nem volt pénz. Ezért az Igazságtól Független Híradó április elsején közölte, hogy a betegek saját akaratukból megszüntetik a kórházakat.

Hivatalosan eltörölték a nyavalyákat. Nincsenek már külön női és férfi betegségek, mert teljesen egyenrangú mindenki. Akinek vakbele van, vegyen szemüveget! A magas vérnyomású honpolgár annak ad vért, akinek alacsony. Így üzleti szempontból is mind a ketten jól járnak. A cukorbetegek nem aludhatnak édesen, mint a kiscicák. Az egészséges légzés problematikáját áttették a tánciskolák hatáskörébe. Az érelmeszesedést eltörölték, mert kézzel foghatóan bizonyítható, hogy az oltott mész nem tud behatolni a vérbe, tehát ilyen betegség valójában nincs is. A gyomorpanaszok otthoni dicsérettel gyógyíthatók. Fejfájásra borogatás és friss levegő való. Székrekedés ellen kamillateával gargarizálnak. Hasmenéskor gyorsan le kell szállni a buszról. Hályogot nem operálnak, mert dr. Gülüszem ügyeletes vakságápoló kísérlete bebizonyította, hogy erre nincs szükség. A professzor betege elé az asztalra helyezett egy tízezer forintost, és így szólt: „Na, bátyám, ha meglátja, elvi-

heti!” És elvitte, vagyis szimuláns volt. Azóta mindenki figyel mindenhol, így élesedik a látása. Ha fáj a lábad, pihentetned kell otthon. Kibírhatatlan fogfájás esetén ki kell húzni egy fogóval, vagy ki kell verni kalapáccsal azt az átkozott fogat. Az állam szociális juttatásként minden háztartásnak adott egy csípőfogót és egy kis kalapácsot. Így nem adnak fölösleges munkát annak a néhány orvosnak, akik még nem mentek külföldre dolgozni.

Nagyon furcsán éreztem magam. Mintha én lennék ebben a kertben a legokosabb, mert a legtöbbet én tudom a tyúkok életéről és az olyan hímekről, mint Kakas Jani. Nem tudnám megmondani, hogy ez igaziból lírai, szentimentális cselekedet volt-e. Én mindig csak két másik műfajban utaztam: tőkegyártásban és erotikában. Aztán úgy éreztem magam, mint egy hasfájós macska, pedig nincsen hasam. Ezt persze át kell gondolnom, mert csak úgy hasból mondtam. Ha bögyből mondanám másképpen hangzana. Ami nincs, „abból” nem lehet mondani.

A fekete kocsival érkezett urak a kalitkákkal együtt beraktak minket a kocsijukba. Megnőtt az adrenalinszintem, de ez pipiéknél nem számít. A lényeg az, hogy remélhetőleg letelt a büntetésünk. Új élet vár ránk.

Megtanultam, hogy nem minden Pipi buta tyúk. Sőt…!